

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEEK
PAOLO MENGOZZI
esitatud 3. oktoobril 2018¹

Kohtuasi C-465/16 P

Euroopa Liidu Nõukogu
versus
Growth Energy,

Renewable Fuels Association

Apellatsioonkaebus – Dumping – Ameerika Ühendriikidest pärit bioetanooli import –
Lõplik dumpinguvastane tollimaks – Määrus (EÜ) nr 1225/2009 – Mitteeeksportivaid tootjaid
esindavate ühenduste õigus esitada hagi – Otsene puutumus – Artikli 9 lõige 5 – Võimatus kehtestada
dumpinguvastane tollimaks igale tarnijale – Dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine tarniva riigi
tasandil – Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) dumpinguvastase lepingu artiklid 6.10 ja 9.2 –
Kooskõlaline tõlgendamine

I. Sissejuhatus

1. Käesolevas kohtuasjas palub Euroopa Liidu Nõukogu, keda toetab komisjon, tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 9. juuni 2016. aasta otsuse Growth Energy ja Renewable Fuels Association *vs.* nõukogu (T-276/13, EU:T:2016:340), millega Üldkohus tühistas nõukogu 18. veebruari 2013. aasta rakendusmääruse (EL) nr 157/2013, millega kehtestatakse Ameerika Ühendriikidest pärit bioetanooli impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks,² osas, milles see puudutab nelja bioetanoolitootjat, keda esindavad ühendused Growth Energy ja Renewable Fuels Association.

2. Growth Energy (edaspidi „GE“) ja Renewable Fuels Association (edaspidi „RFA“) on omakorda esitanud vastuapellatsioonkaebuse Üldkohtu hinnangu peale, mille kohaselt leidis viimane, et nende hagi on osaliselt vastuvõetamatu.

3. Nagu apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa analüüsi raames selgub, arvan ma, et Üldkohus eksis, kui leidis, et GE ja RFA esimeses kohtuastmes esitatud hagi on vastuvõetav osas, milles see esitati nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootja nimel. Seepärast tuleb vaidlustatud kohtuotsus minu meelest tühistada ja esimeses kohtuasjas esitatud hagi selles osas rahuldamata jätta.

4. See lahendus ei vabasta siiski Euroopa Kohut vastuapellatsioonkaebuse analüüsimisest. Selles küsimuses arvan – nagu ma tagapool näitan –, et Üldkohus eksis, kui leidis, et GE-l ja RFA-l ei olnud õigust esitada hagi kahe Ameerika Ühendriikide bioetanooli kaupleja/segaja, st äriühingute Murex ja CHS nimel. Ka selles osas tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada.

¹ Algkeel: prantsuse.

² ELT 2013, L 49, lk 10, edaspidi „vaidlusalune määrus“.

5. Lõpuks pean vajalikuks täpsustada, et kui Euroopa Kohus ei peaks minu analüüsiga nõustuma ning arvab, et esimeses kohtuastmes esitatud hagi on täiesti ja täies ulatuses vastuvõetav, tuleb võtta seisukoht sisuliste väidete kohta, millega nõukogu apellatsioonkaebust põhjendab ning mille kohaselt tõlgendati ja kohaldati nõukogu 30. novembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed³ (edaspidi „algmäärus“), artikli 9 lõiget 5 valesti, lähtudes 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (GATT) VI artikli rakendamise lepingust⁴ (edaspidi „WTO dumpinguvastane leping“). Kuigi selles osas jätab vaidlustatud kohtuotsus veidi ebaselgeks, kuidas „liidu seadusandja kavatsus viia ellu konkreetne kohustus, mis on võetud“ WTO dumpinguvastase lepingu „raames“, suhestada algmääruse „tõlgendamisega kooskõlas“ selle lepinguga, arvan siiski, et põhiosas tõlgendas Üldkohus algmääruse artikli 9 lõiget 5 õigesti.

II. Vaidluse taust ja Üldkohtu otsus

6. Üldkohus on vaidluse tausta kirjeldanud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–18. Järgnevas arutluskäigus on ära toodud ainult need üksikasjad, mis on hädavajalikud, et mõista argumente, mille pooled on nõukogu apellatsioonkaebuse ning GE ja RFA vastuapellatsioonkaebuse raames esitanud.

7. Komisjon avaldas 25. novembril 2011 ühe kaebuse tulemusena Ameerika Ühendriikidest pärit bioetanooli impordi puudutava dumpinguvastase menetluse algatamise teate⁵, milles ta andis teada oma kavatsusest kasutada nende Ameerika Ühendriikide eksportivate tootjate väljavalmimiseks, kes võetakse uurimise alla, valimi meetodit.

8. Komisjon teatas 16. jaanuaril 2012 viiele GESse ja RFASSE kuuluvale äriühingule, nimelt Marquis Energy LLC-le⁶, Patriot Renewable Fuels LLC-le, Plymouth Energy Company LLC-le, POET LLC-le ja Platinum Ethanol LLC-le, et nad kaasati eksportivate tootjate valimisse.

9. Komisjon edastas 24. augustil 2012 GE-le ja RFA-le esialgse avalikustamise dokumendi, milles teatati, et uurimist jätkatakse ajutisi meetmeid kehtestamata ning et seda laiendatakse kauplejatele/segajatele. Selles dokumendis oli märgitud, et selles etapis ei ole võimalik hinnata, kas Ühendriikidest pärit bioetanooli eksport toimus dumpinguhindadega, sest valimisse kaasatud tootjad ei eristanud riigisisest müüki eksportmüügist ning kogu nende müük toimus Ameerika Ühendriikides asuvate sõltumatute kauplejate/segajate kaudu, kes segasid bioetanooli bensiiniga ja müüsid seda edasi.

10. Komisjon saatis 6. detsembril 2012 GE-le ja RFA-le lõpliku avalikustamise dokumendi, milles ta analüüsis sõltumatute kauplejate/segajate andmete alusel sellise dumpingu olemasolu, mis põhjustab Euroopa Liidu tootmisharule kahju, ning kavatses kehtestada kolmeks aastaks üleriigilise lõpliku dumpinguvastase tollimaksu määruga 9,6%.

11. Nõukogu võttis selle algmääruse põhjal 18. veebruaril 2013 vastu vaidlusaluse määruse, millega ta kehtestas bioetanoolile, mida nimetatakse etanoolkütuseks, viieks aastaks üleriigilise dumpinguvastase tollimaksu maksumääruga 9,5%.

3 ELT 2009, L 343, lk 51.

4 EÜT 1994, L 336, lk 103.

5 ELT 2011, C 345, lk 7.

6 Erinevalt neljast muust tootjast, keda GE ja RFA Üldkohtus esindasid, esitas Marquis Energy määruse nr 157/2013 peale eraldi tühistamishagi, mille Üldkohus 9. juuni 2016. aasta kohtuotsusega Marquis Energy vs. nõukogu (T-277/13, ei avaldata, EU:T:2016:343) rahuldas. Selle kohtuotsuse peale on esitatud apellatsioonkaebus, mida on analüüsitud minu tänase kuupäeva ettepanekus kohtuasjas C-466/16 P: nõukogu vs. Marquis Energy.

12. Üldkohus märkis ka esiteks, et vaidlusaluse määruse põhjendustes 12–16 nentis nõukogu, et uurimine näitas, et ükski valimisse kaasatud tootja ei ole bioetanooli liidu turule eksportinud ning et asjaomast toodet ei eksportinud liitu mitte Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjad, vaid kauplejad/segajad, seepärast tugines nõukogu dumpingut käsitleva uurimise lõpuleviimiseks kahe uurimise raames koostööd tegema nõustunud kaupleja/segaja andmetele (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 16). Teiseks märkis ta, et nõukogu selgitas vaidlusaluse määruse põhjendustes 62–64, et ta peab vajalikuks kehtestada üleriigiline dumpingumarginaal, sest bioetanoolitööstuse struktuuri ja viisi tõttu, kuidas vaatlusalust toodet toodetakse ja müüakse Ameerika Ühendriikide turul ning liitu eksporditakse, on Ameerika Ühendriikide tootjate jaoks individuaalsete dumpingumarginaalide kindlaksmääramine võimatu (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 17).

13. Seejärel võttis Üldkohus seisukoha GE ja RFA kui kutseühingute hagi *vastuvõetavuse* küsimuses. Üldkohus tõi sisuliselt välja kolm juhtumit, mil tühistamishagi, mille on esitanud ühendus, kelle ülesanne on kaitsta oma liikmete kollektiivseid huve, võib tunnistada vastuvõetavaks: esiteks, kui õigusnorm seda sõnaselgelt tunnustab; teiseks, kui ühenduse esindatavatel ettevõtjatel või mõnedel neist on isiklik õigus esitada hagi individuaalselt, või kolmandaks, kui ühendus saab tugineda omaenda huvile (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 45).

14. Tuvastanud, et GE ja RFA ei nimeta ühtegi õigusnormi, mis annab neile erioiguse esitada hagi, analüüsis Üldkohus teist juhtumit, st kas GE ja RFA võivad esitada hagi seepärast, et nendel liikmetel on isiklik õigus esitada hagi.

15. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 51–62 toodud arutluskäigu tulemusena tuvastas Üldkohus peamiselt esiteks, et GE ja RFA hagi on vastuvõetamatu sel põhjusel, et nad esindavad Marquis Energy'd, sest viimane esitas ise eraldi tühistamishagi (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 51),⁷ ning teiseks, et ühendustel ei ole õigust esindada Murexi ja CHSi – kaht bioetanooli eksportivat kauplejat/segajat ning seda sel põhjusel, et Murex on GE „ühinenud liige“ ja CHS on RFA „ühinenud liige“, kellel ei ole hääleõigust ning seega võimalust oma huve kaitsta, kui asjaomane ühendus neid esindab (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 53–55). Lisaks välistas Üldkohus ka, et GE ja RFA võiksid esitada hagi oma kõikide teiste liikmete nimel peale nende nelja Ameerika Ühendriikide tootja, kes kuulusid vaidlusaluses määruses valimisse. Üldkohus otsustas nimelt, et ei ole tõendatud, et selle määrusega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks võis neid teisi liikmeid otseselt puudutada (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 151–153).

16. Seevastu vaidlustatud kohtuotsuse punktides 90–149 toodud arutluskäigu tulemusena järeldas Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 150, et ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud teise olukorra alusel oli GE-l ja RFA-l õigus esitada esimeses kohtuastmes hagi ulatuses, milles sellega taotletakse vaidlusaluse määruse tühistamist nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjat puudutavas osas. Üldkohus leidis nimelt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 92–117 esitatud arutluskäigu tulemusena esiteks, et vaidlusalune määrus puudutab neid nelja valimisse kaasatud tootjat otseselt. Teiseks tuvastas ta ka, et see määrus puudutab neid tootjaid isiklikult (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 123–145).

17. Mis puudutab käesoleva ettepaneku punktis 13 nimetatud kolmandat juhtumit, mil ühendus võib esitada hagi, kui ta saab tugineda omaenda huvile, siis Üldkohus – kes võttis selles küsimuses seisukoha vaidlustatud kohtuotsuse punktides 77–86 – otsustas, et GE ja RFA võivad esitada hagi enda nimel ainult juhul, kui nende hagi põhineb kümnenda väite osas nende menetluslike tagatiste kaitsetel, mis on neile antud algmääruse asjasse puutuvate sätetega (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 85 ja 87 ning punkti 162 teine taane).

⁷ Vt 6. joonealune märkus.

18. Kokkuvõttes tunnistas Üldkohus GE ja RFA tühistamishagi vastuvõetavaks ainult osas, milles see oli esitatud a) nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja nimel, keda vaidlusalune määrus otseselt ja isiklikult puudutab, ning b) enda nimel kümnenda väite ulatuses, mille kohaselt oli dumpinguvastases menetluses rikutud nende enda menetluslikke tagatise.

19. Mis puudutab *sisulisi küsimusi*, siis kuigi Üldkohus lükkas tagasi GE ja RFA kümnenda väite (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 250–343), nõustus ta aga GE ja RFA poolt nelja valimisse kaasatud tootja nimel esitatud esimese väite teise osaga ning tühistas vaidlusaluse määruse, võtmata seisukohta ei selle väite teiste osade ega kaheksa ülejäänud väite kohta, millega nad oma hagi põhjendasid (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 246).

20. Üldkohus otsustas sisuliselt, et nõukogu eksis, kui leidis, et algmääruse artikli 9 lõike 5 kohaselt on tal õigus kehtestada üleriigiline dumpingumarginaal, ning ta ei ole seega kohustatud arvutama individuaalseid dumpingumarginaale igale vaidlusaluse määruse valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjale.

21. Selle teema lõpetuseks märkis Üldkohus esiteks, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 soovis liidu seadusandja viia ellu WTO raames võetud konkreetse kohustuse, mis on toodud WTO dumpinguvastase lepingu artiklites 6.10 ja 9.2, ning seega tuleb algmääruse artikli 9 lõiget 5 tõlgendada kooskõlas nende artiklitega (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 180 ja 184).

22. Teiseks leidis Üldkohus, et nõukogu on algmääruse artikli 9 lõike 5 järgi põhimõtteliselt kohustatud arvutama individuaalse dumpingumarginaali ning määrama kindlaks individuaalsed dumpinguvastased tollimaksud igapähele neljast valimisse kaasatud tootjast, sest jättes neli valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjat Ühendriikide tootjate ja eksportijate valimisse, nõustusid institutsioonid sellega, et nad on dumpingutoote „tarnijad“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 194 ja 201).

23. Kolmandaks ja viimaseks leidis Üldkohus, et kuigi algmääruse artikli 9 lõike 5 järgi eksisteerib erand reeglist, mille kohaselt tuleb tollimaksu summa arvutada individuaalselt, ning seda juhaks, kui „see on võimatu“ – erand, mis lubab siis lihtsalt ära näidata tarnijariigi nimetuse, st kehtestada üleriigilise dumpinguvastase tollimaksu, kusjuures terminit „võimatu“ tuleb tõlgendada vastavalt samalaadsele terminile, mida on kasutatud WTO dumpinguvastase lepingu artiklites 6.10 ja 9.2 (vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktid 228 ja 232). Lähtudes nendest õigusnormidest, otsustas Üldkohus aga, et algmääruse artikli 9 lõige 5 ei võimalda teha mingit erandit kohustusest määrata uurimises koostööd teinud valimisse kaasatud tootjale kindlaks individuaalne dumpinguvastane tollimaks juhul, kui institutsioonid leiavad, et ei ole võimelised määrama tootja individuaalset ekspordihinda (vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsuse punkti 232 viimane lause). Üldkohus järeldas sellest seega, et institutsioonide selgitusi arvestades leidis nõukogu ekslikult, et individuaalsete dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamine valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide eksportijatele on algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses „võimatu“ (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 241), ning et asjaolust, et institutsioonide hinnangul oli neil raskusi kõikide müügitehingute eraldi jälgimise ja normaalväärtuste vastavate ekspordihindadega võrdlemisega valimisse kaasatud tootjate puhul, ei piisa selle erandi kasutamise põhjendamiseks (vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktid 242–244). Üldkohus tühistas seega vaidlusaluse määruse põhjendusel, et on rikutud algmääruse artikli 9 lõiget 5, ja osas, mis puudutab nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjat, keda esindasid GE ja RFA.

III. Poolte nõuded

A. Poolte nõuded apellatsioonkaebuse raames

24. Apellatsioonkaebuse raames palub nõukogu esimese võimalusena Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- jätta rahuldamata hagi, mille GE ja RFA esimeses kohtuastmes esitasid;
- mõista GE-lt ja RFA-lt välja tema kohtukulud, mis on seotud menetlusega esimeses kohtuastmes ja apellatsioonimenetlusega.

25. Teise võimalusena palub nõukogu Euroopa Kohtul:

- suunata asi tagasi Üldkohtule uuesti läbivaatamiseks;
- jätta otsuse tegemine esimeses kohtuastmes toimunud menetluse ja apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulude kohta edaspidiseks.

26. Komisjon palub esimese võimalusena Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- tunnistada esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetamatuks;
- mõista tema kohtukulud Üldkohtus ja Euroopa Kohtus välja GE-lt ja RFA-lt.

27. Teise võimalusena palub komisjon Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- lükata tagasi GE ja RFA esimeses kohtuastmes esitatud esimese väite teine osa ning mis puudutab esimese väite ülejäänud osi ja teisi väiteid, siis suunata asi tagasi Üldkohtule uuesti läbivaatamiseks;
- jätta otsuse tegemine mõlema kohtuastme kohtukulude kohta edaspidiseks.

28. GE ja RFA paluvad Euroopa Kohtul:

- jätta apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata ja vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 1 muutmata;
- mõista kohtukulud, mis nad kandsid esimeses kohtuastmes toimunud menetluses ja apellatsioonimenetluses, välja nõukogult.

B. Poolte nõuded vastuapellatsioonkaebuse raames

29. Vastuapellatsioonkaebuse raames paluvad GE ja RFA esimese võimalusena Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 2 osas, milles nende tühistamishagi jäetakse (ülejäanud osas) rahuldamata;

- tühistada vaidlusalune määrus tervikuna, sest see puudutab neid ja kõiki nende liikmeid;
- mõista nõukogult välja esiteks nende kohtukulud Üldkohtus toimunud esimese astme menetluse ning Euroopa Kohtus apellatsioonkaebuse ja vastuapellatsioonkaebuse menetluses ning teiseks jätta nõukogu kohtukulud tema enda kanda.

30. Teise võimalusena ja juhuks, kui Euroopa Kohus peaks leidma, et menetlusstaadium ei võimalda tal teha asja suhtes lõplikku otsust, paluvad GE ja RFA Euroopa Kohtul:

- suunata asi tagasi Üldkohtule, et viimane teeks otsuse üheksa esimese tühistamisväite kohta, mille nad esitasid individuaalselt, ja kõigi tühistamisväidete kohta, mis nad esitasid oma teiste liikmete nimel peale nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja;
- mõista nõukogult välja kohtukulud, mis nad on siiani kandnud esimeses kohtuastmes toimunud menetluses ning apellatsioonkaebuse ja vastuapellatsioonkaebuse menetluses, ning jätta otsuse tegemine edasise menetlusega seotud kohtukulude kohta edaspidiseks.

31. Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

- jätta vastuapellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata ning vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 2 muutmata;
- mõista GE-lt ja RFA-lt välja kohtukulud, mis ta kandis nii Üldkohtus toimunud esimese kohtuastme menetluses kui ka apellatsioonkaebuse ja vastuapellatsioonkaebuse raames, ning jätta nende kohtukulud nende enda kanda.

32. Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- jätta vastuapellatsioonkaebus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja teise võimalusena põhjendamata tõttu rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja GE-lt ja RFA-lt.

IV. Õiguslik analüüs

33. Nagu ma oma sissejuhatavates märkustes juba nentisin, tekib nii Euroopa Kohtule esitatud apellatsioonkaebusega kui ka vastuapellatsioonkaebusega seoses mitu raskust, mis seonduvad nii nende vastuvõetavuse kui ka sisuliste küsimustega. On üsna üllatav, et Üldkohus ei otsustanud tekkinud küsimuste keerukust ja oma seisukohavõtte arvestades nendes kohtuasjades otsust teha laiendatud koosseisus.

34. Selles olukorras leian – nagu apellatsioonkaebuse analüüsile pühendatud arutluskäigust nähtub –, et argumendid, millega nõukogu ja komisjon põhjendavad esimest väidet, mille kohaselt tõlgendati ETL artikli 263 neljandat lõigu sisuliselt valesti ning seega on GE ja RFA esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetamatu, on nii tõsised, et vaidlustatud kohtuotsus tuleb nende tõttu tühistada.

35. Nõukogu, keda toetab komisjon, põhjendab apellatsioonkaebust kolme väitega. Esimene puudutab – nagu juba täpsustatud – selle hagi vastuvõetavust, mille GE ja RFA esimeses kohtuastmes nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja nimel esitasid, samas kui kaks ülejäänud väidet puudutavad vaidluse sisu, st seda, kuidas Üldkohus algmääruse artikli 9 lõiget 5 tõlgendas ja kohaldas. Komisjon lisab siiski oma vastuses, et Üldkohus oleks pidanud tunnustama esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetamatuks sel põhjusel, et GE ja RFA ei saanud oma põhikirjajärgset tegevusala arvestades oma liikmeid esindada.

36. GE ja RFA esitavad oma vastuapellatsioonkaebuses kaks menetluslikku laadi väidet, milles nad kritiseerivad Üldkohut esiteks selle eest, et viimane piiras nende õigust esitada hagi *enda nimel* nii, et neil on õigus esitada hagi alusmäärusega antud menetluslike tagatiste kaitseks, ning teiseks selle eest, et Üldkohus ei nõustunud, et GE-l ja RFA-l on õigus esitada hagi *oma teiste liikmete nimel peale nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja*.

37. Küsimusi, mille need apellatsioonkaebused tõstatavad, tuleb analüüsida järgmises järjekorras. Esiteks analüüsin komisjoni etteheidet Üldkohtule, et viimane eksis, kui ei leidnud, et GE-l ja RFA-l puudub esindusõigus, mis mõjutas nende esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetavust (jagu A). Teiseks tuleb analüüsida selle esimese väite esimest osa, millega nõukogu apellatsioonkaebust põhjendab ning mille kohaselt tõlgendati ETL artiklit 263 neljandat lõiku valesti ja rikuti põhjendamiskohustust (jagu B) – väiteosa, millega tuleb minu meelest nõustuda. Kolmandaks käsitlen – pärast seda, kui olen lühidalt tagasi lükanud komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistava olulise asjaolu, mille kohaselt on GE ja RFA vastuapellatsioonkaebus vastuvõetamatu – selles esitatud kahte väidet (jagu C), mille ühe osaga tuleb minu arvates samuti nõustuda. Lõpuks analüüsin neljandaks ja teise võimalusena üksteise järel apellatsioonkaebuse kahte väidet, mille kohaselt on algmääruse artikli 9 lõiget 5 tõlgendatud ja kohaldatud valesti (jaod D ja F).

A. Komisjoni vastuväide, mis puudutab GE ja RFA esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetavust ning mille kohaselt oleks Üldkohus pidanud tuvastama, et nendel ühendustel puudub esindusõigus ja õigus esitada hagi

1. Poolte argumendid

38. Komisjon väidab, et esimeses kohtuastmes esitatud hagi oleks tulnud tunnistada vastuvõetamatuks sel põhjusel, et GE ja RFA põhikirjad ei võimalda neil teatava sektori või oma liikmete ärihuve kaitsta – vastuvõetamatuse põhjus, mida Euroopa Kohus peab muide analüüsima omal algatusel.

39. Selles küsimuses selgitab komisjon, et kirjeldades GEd ja RFA-d kui „ühendusi, kes esindavad USA bioetanooli tootjaid“ (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 1) ja seejärel kui „USA bioetanoolitööstuse huve esindavaid ühendusi“ (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 42), moonutas Üldkohus faktilisi asjaolusid. Need kaks ühendust kui vastavalt District of Columbia Non-Profit Corporation Actile (Columbia ringkonna mittetulundusühingute seadus) asutatud mittetulunduslikud ühendused ei saa nimelt teatava sektori või oma liikmete ärihuve kaitsta.

40. Niisugune tegevus on komisjoni sõnul vastuolus ka GE konkreetse eesmärgiga, milleks on „edendada etanooli kui taastuvat puhast ja jätkusuutlikku energiaallikat“, samuti RFA tegevusalaga, milleks on „edendada riigi taastuvate kütuste elujõulise ja konkurentsivõimelise tööstuse arengut ja käia sellega kaasas“ ning mis välistab seega tema liikmete ärihuve kaitse üksuste või kolmandate riikide territooriumil. Pealegi ei püüdnud GE ja RFA sugugi väita, et nad esitasid oma esimeses kohtuastmes esitatud hagi oma põhikirjajärgsete eesmärkide saavutamiseks – vastupidi, Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 75, et nende hagi eesmärk on „kaitsta Ühendriikide etanoolitööstust“.

41. GE ja RFA väidavad vastu, et komisjon kui apellatsioonkaebuse suhtes „kolmas osapool“ ei saa selles etapis väita, et tõendeid on moonutatud, kui nõukogu ei ole seda väitnud. Need ühendused lisavad, et asjaolu, et nad on mittetulunduslikud, ei tähenda sugugi, et nad ei võiks teatava sektori või oma liikmete ärihuve kaitsta. RFA kohta täpsustavad nad, et komisjon on järeldanud meelevalduselt, et selle ühenduse tegevusala on piiratud riiklike kaalutlustega ja välistab tema liikmete ärihuve kaitse kolmandates riikides. Riigi tööstuse edendamine on seotud ka selle kasvuga, sh eksport – mis kuulub RFA missiooni hulka.

2. Õiguslik hinnang

42. Meenutan, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 174 kohaselt võib vastuses apellatsioonkaebusele nõuda apellatsioonkaebuse täielikku või osalist rahuldamist või rahuldamata jätmist. Lisaks võivad pooled, kellel on õigus esitada vastus apellatsioonkaebusele, kodukorra artiklite 172 ja 176 alusel esitada vastuapellatsioonkaebuse eraldi dokumendina vastusest apellatsioonkaebusele; selles dokumendis võib nimetatud kodukorra artikli 178 lõike 1 ja lõike 3 teise lause kohaselt nõuda vaidlustatud kohtuotsuse täielikku või osalist tühistamist õigusväidete ja -argumentide põhjal, mis erinevad apellatsioonkaebuses esitatutest.

43. Nagu Euroopa Kohus on juba otsustanud, ilmneb nendest sätetest koostoimes, et vastuses apellatsioonkaebusele ei saa taotleda vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist põhjustel, mis on erinevad ja autonoomsed apellatsioonkaebuses esitatutest, kuna neid põhjendusi saab esitada üksnes vastuapellatsioonkaebuses.⁸

44. Komisjon heidab oma vastuses apellatsioonkaebusele Üldkohtule ette, et viimane nõustus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45, et GE-l ja RFA-l on õigus esitada hagi Ameerika Ühendriikide bioetanooli tootjate nimel, eirates ilmselgelt nende kahe ühenduse põhikirja.

45. Ehkki nõukogu vaidleb vastu sellele, et GE-l ja RFA-l on õigus esitada hagi nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja nimel, puudutab tema kriitika Üldkohtu nõustumist sellega, et meede puudutab neid nelja tootjat otseselt ja isiklikult ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses, mitte küsimust, kas GE ja RFA saavad esindada Ameerika Ühendriikide bioetanoolitööstust, nagu komisjon oma vastuses apellatsioonkaebusele väidab.

46. Komisjon tugineb oma vastuses apellatsioonkaebusele seega selgelt apellatsioonkaebusest eraldi ja sõltumatule põhjendusele, miks tuleks vaidlustatud kohtuotsus osaliselt tühistada.⁹ Seega oleks see põhjendus, miks tuleks vaidlustatud kohtuotsus osaliselt tühistada, tulnud esitada Euroopa Kohtu kodukorra artiklite 176 ja 178 alusel eraldi menetluskohaga vastuapellatsioonkaebuse raames.

47. Komisjoni põhjendus, mille kohaselt on nende kahe ühenduse esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetamatu, on siiski kahtlemata avalikul huvil rajanev põhjus. Liidu kohus võib ja isegi peab selle tõstatama omal algatusel.¹⁰

48. Arvan seega, et Euroopa Kohus ei saa jätta kriitikat, mida komisjon vaidlustatud kohtuotsuse suhtes teeb ning mille kohaselt moonutas Üldkohus GE ja RFA põhikirju, kui nõustus sisuliselt, et Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjate kollektiivsete huvide kaitse kuulub nende ühenduste tegevusala hulka, vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

49. Arvan siiski, et komisjon ei ole tõendanud, et Üldkohus moonutas faktilisi asjaolusid, käsitletaval juhul GE ja RFA tegevusala.

8 10. novembri 2016. aasta kohtuotsus DTS Distribuidora de Televisión Digital vs. komisjon (C-449/14 P, EU:C:2016:848, punktid 99–101) ja 30. mai 2017. aasta kohtuotsus Safa Nicu Sepahan vs. nõukogu (C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 20).

9 Nagu komisjon oma vastuses apellatsioonkaebusele nõustus, ei puuduta see tühistamise põhjus vaidlustatud kohtuotsuse neid osi ja resolutsiooni, mis käsitlevad GE ja RFA enda nimel esitatud hagi vastuvõetavust.

10 Vt selle kohta 29. aprilli 2004. aasta kohtuotsus Itaalia vs. komisjon (C-298/00 P, EU:C:2004:240, punkt 35) ning 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Stichting Woonlinie jt vs. komisjon (C-133/12 P, EU:C:2014:105, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika). Meenutan ka, et Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 150 on märgitud, et viimane võib igal ajal omal algatusel otsustada, et asja läbivaatamist takistab avalikust huvist tulenev asjaolu.

50. Esiteks ei tähenda ainuüksi komisjoni mainitud asjaolu, et ühendused ei olnud nende põhikirjade kohaselt üldse tulunduslikud, et neil oleks keelatud esindada tööstusharu huve, sh kohtus, nagu leidis Üldkohus. Asjaolu, et need ühendused on mittetulunduslikud, toob tavaliselt kaasa keelu saada või jaotada oma liikmetele kasumit ning komisjon ei ole tõendanud, et GE ja RFA puhul on see teisiti, nagu viimased oma vastuapellatsioonkaebuse raames esitatud repliigis märkisid.

51. Teiseks ei saa ma nõustuda komisjoni argumendiga, et on „ilmne, et Ameerika Ühendriikide etanoolitööstuse kaitsmine [liidu] võetavate kaubanduse kaitse meetmete vastu ei kuulu [nende kahe ühenduse] tegevusala hulka“ sel põhjusel, et nende tegevusala on piiratud riiklike kaalutlustega. Nende kahe ühenduse tegevusala – mille komisjon oma vastuses apellatsioonkaebusele osaliselt ära toob – on sõnastatud piisavalt laialt, et hõlmata niisugust Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjate nimel kohtule esitatavat hagi, nagu nad Üldkohtule esitasid. Nii on see kindlasti GE põhikirja puhul, milles on täpsustatud, et see ühendus teeb kõiki oma tegevusalal tegutsemiseks vajalikke, sobivaid, soovitatavaid või asjakohaseid toiminguid ning kõiki oma eesmärkide saavutamiseks vajalikke kõrvaltoiminguid ja nendega seotud toiminguid. Mis puudutab RFA-d, siis ma leian, et faktiliste asjaolude moonutamist, millele komisjon viitab, ei tõenda asjaolu, et selle ühenduse tegevusala on edendada konkurentsivõimelise riikliku taastuvate kütuste tööstuse arengut ja käia sellega kaasas. Vastupidi, minu arvates võib selle tööstuse kaitsmine dumpinguvastaste meetmete eest, mille võtab niisugune kolmas üksus nagu liit ja mis selle tööstuse huve kahjustavad, tõenäoliselt aidata tagada taastuvate kütuste nagu bioetanool Ameerika Ühendriikide konkurentsivõimelise tööstuse arengut ning vastata selle ühenduse tegevusalale.

52. Teen seega ettepaneku lükata komisjoni vastuses apellatsioonkaebusele esitatud vastuväide, et GE-l ja RFA-l puudub esindusõigus ja õigus esitada hagi Ameerika Ühendriikide bioetanooli tootjate nimel, igal juhul põhjendamatus tagasi.

B. Apellatsioonkaebuse esimene väide, et ELTL artikli 263 neljandat lõiku on valesti tõlgendatud ja on rikutud põhjendamiskohustust

53. Sisuliselt jaguneb see väide kaheks osaks. Esimese väite esimeses osas väidab nõukogu, et järelausega, et vaidlusalune määrus puudutab *otseselt* nelja valimisse kaasatud tootjat, keda GE ja RFA esindavad, eiras Üldkohus selle ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud tingimuse tõlgendust. Teises osas heidab nõukogu Üldkohtule ette, et viimane tõlgendas valesti ELTL artikli 263 neljandas lõigus ette nähtud *isikliku* puutumuse tingimust, selgitamata või tõendamata, mille poolest erinevad need neli valimisse kaasatud tootjat teistest Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjatest.

54. Nagu ma juba märkisin, olen arvamusel, et nõukogu väite esimese osaga tuleb nõustuda, mis muudab seetõttu, et ELTL artikli 263 neljandas lõigus nimetatud vastuvõetavuse tingimused on kumulatiivsed, teise osa analüüsimise ülearuseks.

1. Kokkuvõtte poolte argumentidest, mis käsitlevad esimese väite esimest osa, mille kohaselt järelausega, et vaidlusalune määrus puudutab otseselt nelja valimisse kaasatud tootjat, keda GE ja RFA esindavad, on rikutud õigusnormi

55. Nõukogu, keda toetab komisjon, väidab, et Üldkohus eiras ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud otsese puutumuse tingimust niisugusena, nagu Euroopa Kohus seda on tõlgendanud, kui ei leidnud, et vaidlusalune määrus avaldab otsest mõju nende nelja valimisse kaasatud tootja õiguslikule olukorrale, keda GE ja RFA esindavad, vaid rõhutas ainult parimal juhul kaudset mõju nende tootjate majanduslikule olukorrale, kes ei ekspordi oma tooteid liidu turule. Nende institutsioonide sõnul on Euroopa Kohus aga juba – eelkõige 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsuses T & L Sugars ja Sidul Açúcares vs. komisjon (C-456/13 P, EU:C:2015:284) – tagasi lükanud väite, et selleks, et otsese puutumuse tingimus oleks täidetud, piisab, kui tõendada, et vaidlusalune meede toob kaasa puhtalt majanduslikud

tagajärjed või ebasoodsa konkurentsiolekorra. Käsitlaval juhul ilmneb õigusnormide rikkumine, mille Üldkohus on toime pannud, eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110, 111, 114, 116 ja 117. Komisjon lisab, et otsese puutumuse tingimust käsitleva kohtupraktika kohaldamisel leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93–104 ekslikult, et selle puutumuse tõendamiseks piisab, kui neli valimisse kaasatud tootjat valmistasid toodet, mille suhtes kohaldatakse kolmanda isiku poolt liitu ekspordimise korral dumpinguvastast tollimaksu. Niisuguse lähenemise puhul aetakse omavahel segi otsene ja kaudne ning õiguslik ja majanduslik. Komisjoni meelest ei muuda seda analüüsi GE ja RFA katse ähmastada oma Euroopa Kohtule esitatud menetluskohustusdokumentides vaidlusaluse kohtuotsuse faktilist konteksti.

56. GE ja RFA väidavad vastu esiteks, et nõukogu palub Euroopa Kohtul uuesti hinnata faktilisi asjaolusid, mille tuvastas Üldkohus, mis aga ei kuulu apellatsioonikohtu pädevusse. See kriitika, mis puudutab hinnangut faktilistele asjaoludele, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 103 ja 114, on seega vastuvõetamatu. Teiseks leiavad GE ja RFA, et asjaolu, et suur kogus bioetanooli, mille need neli valimisse kaasatud tootjat valmistasid, eksporditi liitu ning nad kvalifitseeriti vaidlusaluses määruuses tootjateks/eksporditajateks, oli piisav selleks, et Üldkohus sai tuvastada, et see määruus puudutab neid ettevõtjaid otseselt. Üldkohtul oli õigus, kui ta leidis, et need neli valimisse kaasatud tootjat on Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjad, kes ekspordivad oma toodangut liitu, ning kuna selle toodangu suhtes kohaldati dumpinguvastast tollimaksu, kahjustas see nende äriühingute õiguslikku seisundit. Igal juhul ei puutu otsese müügi puudumine asjasse, kuna valimisse kaasatud tootjad teadsid, et nende toodangut müüakse liitu ekspordimiseks, ja sellel oli seega ekspordihind. GE ja RFA sõnul on puutumus täpselt sama otsene ka siis, kui tegemist on asjaomase toote potentsiaalse liitu eksporditajaga. Lisaks ei ole Euroopa Kohtu praktika, millele institutsioonid oma väite põhjendamiseks viitavad, GE ja RFA sõnul asjakohane, sest ei puuduta otsese puutumuse kriteeriumi või puudutab olukordi, mis ei ole faktiliselt sarnased.

2. Õiguslik hinnang

57. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 õigesti meenutas – kusjuures selle punkti üle käsitlaval juhul vaidlust ei ole –, nõuab ELTL artikli 263 neljandas lõigus silmas peetud mõiste „otsene puutumus“, et kumulatiivselt oleksid täidetud kaks tingimust. Esiteks peab vaidlusalune akt avaldama *otseselt mõju* selle isiku *õiguslikule olukorrale*, kes selle tühistamist taotleb. Teiseks ei tohi akt jätta meedet rakendama kohustatud adressaatidele mingit kaalutusõigust: akti rakendamine peab olema puhtautomaatne ja tulenema vaid liidu õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme.¹¹

58. Käsitlaval juhul kritiseerivad nõukogu ja komisjon vaidlustatud kohtuotsuse juures ainult esimese kriteeriumi kohaldamist, st selle kriteeriumi kohaldamist, mille kohaselt peab vaidlusalune määruus avaldama nelja valimisse kaasatud tootja õiguslikule olukorrale otseselt mõju.

59. Selles küsimuses tuleb kõigepealt tagasi lükata GE ja RFA väited, et nõukogu apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osaga püütakse seada Euroopa Kohtus kahtluse alla Üldkohtu tuvastusi ja tema hinnangut faktilistele asjaoludele.

60. Nagu ma allpool üksikasjalikumalt selgitan, on nõukogu täiesti õigesti tõlgendanud faktilisi eeldusi, millele Üldkohus rajas oma õigusliku järelduse, et vaidlusalune määruus puudutab neid nelja valimisse kaasatud tootjat otseselt: järeldus, millele institutsioonid vastu vaidlevad. Vastupidi, Üldkohtu tuvastusi ja tema hinnangut faktilistele asjaoludele vaidlustatud kohtuotsuses püüavad mitmel korral oma menetluskohustusdokumentides moonutada hoopis GE ja RFA.

¹¹ Vt selle kohta eelkõige 13. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus *Deutsche Post ja Saksamaa vs. komisjon* (C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 66) ning 10. märtsi 2016. aasta kohtumäärus *SolarWorld vs. komisjon* (C-142/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:163, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).

61. Ma selgitan enda seisukohta.

62. Menetlusosalised Üldkohtus arutasid kaua küsimust, kas neli valimisse kaasatud tootjat eksportisid uurimise jooksul oma bioetanoolitoodangut liitu või tegid seda hoopis sõltumatud kauplejad/segajad.

63. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 94 meenutas, on vaidlusaluses määruses täpsustatud, et kuna ükski neljast valimisse kaasatud tootjast ei eksportinud bioetanooli liidu turule ise, siis müüsid nad oma toodangu omamaistele (Ameerika Ühendriikide) sõltumatutele kauplejatele/segajatele, kes segasid bioetanooli bensiiniga ning müüsid segu edasi oma riigis ja ekspordiks eelkõige liitu.

64. Mitmesuguste asjaolude tulemusena, mis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 95–102 tuvastas ja millele ei ole käesoleva apellatsioonkaebuse raames vastu vaieldud, tegi Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 103 järelduse, et „oli piisavalt kindlaks tehtud, et märkimisväärsed bioetanooli kogused, mille kaheksa uurimisse kaasatud kauplejat/segajat ostsid uurimisperioodi jooksul [neljalt] valimisse kaasatud Ühendriikide tootjalt, eksporditi suures osas liitu. [...]“.

65. Kasutades umbisikulist ja kaudset vormi, mida oli õigupoolest kasutatud juba vaidlustatud kohtuotsuse punktis 97, et („[...] uurimisperioodil eksporditi liitu regulaarselt olulisi bioetanooli koguseid, mis pärinesid neljalt valimisse kaasatud tootjalt“), ei otsustanud Üldkohus isegi mitte kaudselt – vastupidi sellele, mida väidavad GE ja RFA Euroopa Kohtus –, et need äriühingud ekspordivad ise oma toodangut liitu.

66. Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 103 ilmneb paratamatult, et Üldkohus nõustus, et bioetanooli, mida tootsid neli valimisse kaasatud tootjat, „ostsid“ ära uurimiselused sõltumatud kauplejad/segajad enne seda, kui nad eksportisid selle suures osas liitu. Nagu märgib komisjon, tuvastas Üldkohus lihtsalt, et bioetanooli, mida tootsid neli valimisse kaasatud tootjat, lähetati kaudselt liidu turule, st sõltumatute kauplejate/segajate poolt pärast seda, kui nad selle bensiiniga segasid.

67. Vaidlustatud kohtuotsuse ükski lõik ei näita, et Üldkohus oleks nõustunud, et Ameerika Ühendriikide bioetanooli tootjad on eksportijad. See, et eksportijaks olemist ei tunnustatud, ilmneb sõnaselgelt vaidlustatud kohtuotsuse punktist 110, mille kohaselt leidis Üldkohus, et liitu imporditud toote suhtes selliste dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamine võib tootjat „mõjutada märkimisväärselt“, „isegi kui ta ei ole nende toodete eksportija“. Seda kinnitab veel selle kohtuotsuse punkt 111, mille kohaselt „[tootsid] neli valimisse kaasatud tootjat [...] uurimisperioodi vältel puhast etanooli ning kauplejad/segajad segasid nende toote bensiiniga ja eksportisid liitu“.

68. Sellest järeldub, et vastupidi GE ja RFA väitele ei palu nõukogu täpselt samuti nagu komisjon sugugi Euroopa Kohtul faktilisi asjaolusid uuesti hinnata. Need institutsioonid hoopis tõlgendavad vaidlustatud kohtuotsuse asjasse puutuvaid punkte õigesti.

69. Nõukogu kriitika piirdub nagu komisjoni omagi sellega, et vaieldakse vastu Üldkohtu õiguslikule järeldusele, mille kohaselt tõi vaidlusaluses määruses ette nähtud dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine sisuliselt otseselt kaasa mõju nelja valimisse kaasatud tootja *õiguslikule olukorrale* ja seda seetõttu, et nad olid Ameerika Ühendriikide bioetanooli tootjad, kelle toodangust üks osa eksporditi liitu.

70. Leian, et see kriitika on põhjendatud, sest Üldkohtu põhjendused, millele tuginedes ta järeldas, et vaidlusalune määrus avaldab nende nelja ettevõtja õiguslikule olukorrale otsest mõju, on minu arvates ebapiisavad ja ekslikud.

71. Meenutan ennekõike, et Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 104 selle kohtuotsuse punktides 97–103 toodud hinnangu põhjal, et vaidlusalune määrus puudutab nelja valimisse kaasatud tootjat otseselt, eelkõige selle kohtuotsuse punktis 67 viidatud kohtupraktika tähenduses, samas kui sama kohtuotsuse punktides 106–117 lükkas ta üksteise järel tagasi vastuväited sellele järeldusele, mille nõukogu ja komisjon olid esitanud.

72. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 97–102 on esitatud ainult kaalutlused, mis puudutavad nende nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanooli tootja toodangu adressaate, mahtu ja omadusi. Nagu juba mainitud, järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 103 nendest kaalutlustest, et on piisavalt kindlaks tehtud, et märkimisväärsed bioetanooli kogused, mille sõltumatud kauplejad/segajad ostsid valimisse kaasatud tootjatelt, eksporditi suures osas liitu.

73. Kuigi niisugune majanduslikku laadi hinnang ei ole väär ja igal juhul ei ole nõukogu sellele vastu vaieldnud, ei ole see siiski piisav selle tõendamiseks – nagu Üldkohus sisuliselt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 104 leidis –, et vaidlusaluse määrusega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks puudutab nelja valimisse kaasatud tootja õiguslikku olukorda otseselt.

74. Tuvastatud asjaolu, et enne dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist sattus valimisse kaasatud tootjate bioetanoolitoodang liidu turule sõltumatute kauplejate/segajate vahendusel pärast seda, kui see segati bensiiniga, ei tähenda veel, et on tõendatud, et selle tollimaksu kehtestamine muutis nende nelja valimisse kaasatud tootja õiguslikku olukorda.

75. Kui asuda seisukohale, et muudab, tähendaks see, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine nende toodete suhtes mõjutab otseselt iga kolmanda riigi tootjat, kelle tooted on liidu turul, ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses niisugusena, nagu Euroopa Kohus on seda tõlgendanud.

76. Tuleb aga meenutada, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt on dumpinguvastase tollimaksu kehtestavad määrused oma olemuselt ja ulatuselt normatiivset laadi, sest neid kohaldatakse kõigi ettevõtjate suhtes, ning ainult teatavate eriasjaolude tõttu võivad nende määruste sätted puudutada otseselt (ja isiklikult) neid vaatlusaluse toote tootjaid ja eksportijaid, kellele nende äritegevust käsitlevaid andmeid kasutades pannakse süüks dumpingut.¹²

77. Ainuüksi asjaolust, et toode on liidu turul kas või märkimisväärses koguses, ei piisa, et asuda seisukohale, et kui selle toote suhtes kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks, mõjutab see maks otseselt selle tootja õiguslikku olukorda.

78. Kui see oleks nii, oleks dumpinguvastaste määruste normatiivsus täiesti alusetu. Teisisõnu peetaks iga niisuguse toote tootjat, mille suhtes kehtib dumpinguvastane tollimaks, automaatselt seetõttu, et ta on selle toote tootja, vähimisi tootjaks, keda selle tollimaksu kehtestanud määrus otseselt puudutab.

79. Asjaolu, et see tootja osales uurimises, olles kaasatud valimisse, mida kasutati menetluses, mille tulemusena vaidlusalune määrus anti, seda hinnangut ei muuda. Ettevõtja kaasamine valimisse komisjoni uurimise raames võib äärmisel juhul kujutada endast vihjet ettevõtja isiklikule puutumusele.¹³ See ei tähenda, et lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine selle uurimise tulemusena mõjutab otseselt selle tootja õiguslikku olukorda.

¹² Vt selle kohta eelkõige 14. märtsi 1990. aasta kohtuotsus Gestetner Holdings vs. nõukogu ja komisjon (C-156/87, EU:C:1990:116, punkt 17) ning 16. aprilli 2015. aasta kohtuotsus TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punkt 19 ja seal viidatud kohtupraktika).

¹³ Vt selle kohta 28. veebruari 2002. aasta kohtuotsus BSC Footwear Supplies jt vs. nõukogu (T-598/97, EU:T:2002:52, punkt 61) ning 7. märtsi 2014. aasta kohtumäärus FESI vs. nõukogu (T-134/10, ei avaldata, EU:T:2014:143, punkt 58).

80. Järeldus, millele Üldkohus ennatlikult vaidlustatud kohtuotsuse punktis 104 jõudis, on minu arvates seda väär, et samal ajal ei vaielnud Üldkohus kunagi vastu vaidlusaluses määruses tuvastatule, mida on meenutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 94, st sellele, et kõnesolevad tootjad müüsid oma toodangu riigisisel (Ameerika Ühendriikide) turul sõltumatutele kauplejatele/segajatele, et viimased müüksid selle edasi nii Ameerika Ühendriikide siseturul kui ka ekspordiks, ega sellele, mida on ka meenutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 102, et ei ole võimalik võrrelda normaalväärtusi vastavate ekspordihindadega: tuvastatud asjaolud, mis kinnitavad institutsioonide väidet, et valimisse kaasatud tootjad müüsid oma toodangut *Ameerika Ühendriikide riigisisel turul* nendele kauplejatele/segajatele ega määranud kuidagi ise kindlaks adressaate ja hindu ekspordiks müümise korral.

81. Samuti ei veena mind hinnang, mis on antud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 107–110 ja 114–117 nende argumentide tagasilükkamise näol, mis nõukogu ja komisjon esitasid.

82. Esiteks ei vasta Üldkohtu vaidlusaluse kohtuotsuse punktides 107–110 esitatud kaalutlused – mille kohaselt ei sõltu see, kas dumpinguvastase tollimaksu kehtestav määrus puudutab ettevõtjat otseselt, sellest, kas ta on tootja või eksportija, sest dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine asjaomase toote suhtes võib „mõjutada märkimisväärselt“ tootjat, kes ei ekspordi eksporditavaid tooteid, mille suhtes kohaldatakse dumpinguvastast tollimaksu – kokkuvõttes küsimusele, kas dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine vaidlusaluse määrusega mõjutab otseselt nelja valimisse kaasatud tootja õiguslikku olukorda.

83. Ma olen mõistagi valmis nõustuma, et ainuüksi sellest, et ettevõtja on tootja, ei piisa, et välistada *ipso jure* võimalus, et selle ettevõtja otsese puutumuse tingimus ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses on täidetud.

84. Üldkohus ei ole siiski selgitanud, miks kolmanda riigi tootja, kes müüb oma tooteid üksnes selle riigi turul teistele ettevõtjatele, kes müüvad toodet pärast sellesse teise aine lisamist ise selle riigisisel turul ja ekspordiks edasi, õiguslikku olukorda otseselt muudab liidu turul kohaldatava dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine asjaomase toote suhtes. Asjaolu, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110 kasutas Üldkohus väljendit „mõjutada märkimisväärselt“ – mis on seotud isikliku puutumuse, mitte otsese puutumuse tingimusega –, näib andvat tunnistust mitte ainult terminoloogilisest ebamäärasusest, vaid palju tõsisemast puudusest, st sellest, et tegelikult ei analüüsitud ei dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise mõju valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjate õiguslikule olukorrale, mis on seotud ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud otsese puutumuse tingimusega, ega institutsioonide argumenti, et vaidlusalune määrus avaldab nende tootjate olukorrale ainult kaudset majanduslikku laadi mõju.

85. Teiseks peavad samalaadi kaalutlused paika Üldkohtu hinnangu puhul, mis on toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 114–116.

86. Esiteks täpsustab Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 114 – mis tuleks tervikuna ära tuua –, et „[i]segi kui eeldada, et dumpinguvastane tollimaks koormab kauplejaid/segajad, ning kui osutub tõeks, et bioetanooli tarneahel katkeb ja seetõttu ei suuda nad dumpinguvastast tollimaksu enam tootjatele üle kanda, tuleb siiski meenutada, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine muudab õiguslikke tingimusi, mille alusel toimub nelja valimisse kaasatud tootja toodetud bioetanooli turustamine liidu turul. Seetõttu mõjutatakse kõnealuste tootjate õiguslikku seisundit liidu turul igal juhul otseselt ja oluliselt“. Lisaks lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 115 tagasi komisjoni argumenti, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine avaldab nelja valimisse kaasatud tootja olukorrale ainult kaudset mõju, märkides, et komisjon „vaidlustab ekslikult asjaolu, et tarneahela osaks olev muu ettevõtja, kes ei ole viimati mainitud eksportija, kelle puhul on tuvastatud, et ta kasutab dumpingut, võib vaidlustada dumpinguvastase tollimaksu [...]“.

87. Mulle näib, et vaidlustatud kohtuotsuse nendes punktides on rikutud kahte õigusnormi.

88. Esiteks ei selgita Üldkohus, kuidas saab sõltumatute ettevõtjate eksporditava toote suhtes dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine avaldada otsesest mõju kolmanda riigi niisuguse tootja õiguslikule olukorrale, milles on need neli valimisse kaasatud tootjat, kes üksnes müüvad oma toote *riigisisel turul* sõltumatutele ettevõtjatele, kelle puhul tuvastati, et nad tegelevad dumpinguga, kui need viimased ei saa dumpinguvastast tollimaksu sellele tootjale üle kanda.

89. Teiste sõnadega võib öelda, et kui sõltumatud kauplejad/segajad tegelevad olukorras, mida Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 114 ja 115, dumpinguga ja kogu vaidlusaluse määrusega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks liidu turul jääb nende kanda, on mul raske taibata, kuidas võiks selle tollimaksu kohaldamine otseselt mõjutada asjaomase toote tootjate õiguslikku olukorda, kui viimased müüvad ainult seda toodet Ameerika Ühendriikide riigisisel turul.

90. Niisugusel juhul on küll võimalik – nagu väidab komisjon –, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine avaldab mõju bioetanoolitootjate müügiimahule Ameerika Ühendriikide riigisisel turul, st sellele, kui palju nad müüvad toodet sõltumatutele kauplejatele/segajatele; võib nimelt juhtuda, et viimased ostavad toodet vähem ekspordiks liitu, suutmata korvata seda vähenemist sellega, et nad ostavad toodet rohkem Ameerika Ühendriikide riigisisel turul müümiseks või ekspordimiseks muudele eksporditurgudele peale liidu. Need tagajärjed on siiski majanduslikku laadi ja nendest ei piisa minu arvates seega selle tõendamiseks, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine muudab otseselt kõnesolevate tootjate õiguslikku olukorda liidu turul. Tegelikult ei ole Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjatel niisugusel juhul – ja vastupidi sellele, mida märgib Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punkti 76 teises lauses – „õiguslikku seisundit“ liidu turul.

91. Teiseks leian ma, et Üldkohus omistab – vähemalt kaudselt – tähtsust asjaolule, et kõnesolevad tootjad osalesid uurimises, mille komisjon läbi viis. Nagu ma aga käesoleva ettepaneku punktis 84 juba märkisin, võib niisugune osalemine olla asjakohane äärmisel juhul selle kontrollimisel, kas täidetud on ettevõtja isikliku puutumuse tingimus, kuid mitte selle analüüsimisel, kas täidetud on otsese puutumuse tingimus ETL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

92. Teiseks ei väära ka hinnang, mille Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 116 andis, äsja märgitud ega põhjenda järeldust, et Üldkohus tuvastas õigesti, et vaidlusalune määrus puudutab nelja valimisse kaasatud tootjat otseselt.

93. Ühest küljest on minu arvates vale väita, et „ettevõtjatevaheliste lepinguliste kokkulepete struktuur bioetanooli tarneahelas ei mõjuta kuidagi seda, kas vaidlus[alune] määrus puudutab bioetanooli tootjat otseselt või mitte“, ning et vastupidine väide „täheandaks [...], et määrus[...] puudutab otseselt ainult tootjat, kes müüb oma toodet liitu importijale otse; algmäärusest aga midagi sellist ei nähtu“.

94. Euroopa Kohtu praktika – millele Üldkohus muide vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70 ja 71 õigesti viitab – näitab, et olukordades, milles Euroopa Kohus on leidnud, et hagid, mille ettevõtjad on esitanud dumpinguvastase tollimaksu kehtestavate määruste peale, on vastuvõetavad ja eelkõige on arvesse võetud teiste ettevõtjatega olemasolevate ärisuhete eripära, eelkõige liitu ekspordimise hinna väljatöötamisel.

95. Ma ei saa seega aru, miks ei peaks seda loogikat kohaldama Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjate ja sõltumatute kauplejate/segajate vahel olemasolevate lepinguliste kokkulepete struktuuri eripära suhtes, isegi kui selle arvessevõtmine välistab võimaluse, et vaidlusalune määrus puudutab neid tootjaid otseselt.

96. Lisaks eelöeldule ei saa ma nõustuda väitega, et see järeldus tähendab, et nõustutakse, et meede puudutab tootjat otseselt ainult siis, kui viimane müüb oma toodangut otse liidu turul. On muidki võimalusi olenevalt just niisugustest ärikokkulepetest, nagu müük kõnesoleva tootjaga seotud vahendajatele/eksportijatele. Igal juhul ei ole – nagu Üldkohus märkis – tähtsust asjaolul, et algmäärus ei ütle selle kohta midagi, sest niisuguse tühistamishagi vastuvõetavuse tingimusi, millega on tegemist käsitletaval juhul, reguleerib ELTL artikli 263 neljas lõik.

97. Teiseks, vastupidi sellele, mida Üldkohus väitis vaidlustatud kohtuotsuse punkti 116 viimases lauses, ei „piiraks“ institutsioonide lähenemine – millega mina nõustun – „niisuguste tootjate õiguskaitset, kelle tooted on hõlmatud dumpinguvastase tollimaksuga ainult ekspordi kaubandusstruktuuri tõttu“.

98. See lähenemine põhineb – nagu ma juba märkisin – ELTL artikli 263 neljanda lõiguga reguleeritud nende tootjate otsese puutumuse tingimuste analüüsil.

99. Lisaks tuleb märkida, et kui minu ettepaneku kohaselt tuvastatakse, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui nõustus, et vaidlusalune määrus puudutab nelja valmisse kaasatud bioetanoolitootjat otseselt, ei tähenda see, et nendel tootjatel ei oleks õiguskaitset.

100. Ettevõtjal, kelle puhul tuvastatakse, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestav määrus ilma igasuguse kahtlusega ei puuduta teda otseselt ja isiklikult, ei saa takistada – sh minu meelest vabatahtliku menetluse astumisega – väitmast liikmesriigi kohtus, kes peab lahendama vaidluse maksu küsimuses, mis tuleb pädevatele tolli- või maksuasutustele tasuda, et niisugune määrus on õigusvastane.¹⁴

101. Seega rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses minu arvates mitut õigusnormi, kui järeldas, et vaidlusalune määrus puudutab nelja valimisse kaasatud tootjat otseselt.

102. Teen niisiis ettepaneku, et Euroopa Kohus nõustuks nõukogu apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osaga, ilma et oleks tarvis analüüsida selle väite teist osa. Tagajärgi esimeses kohtuastmes arutatud vaidlusele, mille see tühistamine kaasa toob, analüüsin käesoleva ettepaneku punktis 251.

103. Pean siiski vajalikuks täpsustada, et soovitan vaidlustatud kohtuotsuse tühistada ainult osaliselt. Tühistada tuleb ainult osa, mis puudutab selle hagi vastuvõetavust, mille GE ja RFA esitasid esimeses kohtuastmes nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootja nimel, mitte enda või ühenduste teiste liikmete nimel peale nende valimisse kaasatud tootjate.

104. Et Üldkohtu nende kaalutluste põhjendatus, mis käsitlevad GE ja RFA hagi vastuvõetavuse muid aspekte, on seotud kahtluse alla viimati nimetatute vastuapellatsioonkaebuses, tuleb nüüd seega analüüsida seda.

C. Vastuapellatsioonkaebus

105. Enne kui analüüsida väiteid, millega põhjendatakse GE ja RFA vastuapellatsioonkaebust, tuleb analüüsida komisjoni vastuväiteid, et see ei ole vastuvõetav.

¹⁴ Vt selle kohta eelkõige 17. märtsi 2016. aasta kohtuotsus Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punktid 23–32 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellega seoses meenutan, et ainult Euroopa Kohus on pädev tunnistama liidu õigusakti õigusvastaseks ning et kohus, kelle otsuseid ei saa riigisisese õiguse kohaselt edasi kaevata, peab menetluse peatama ja esitama Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse, milles ta palub seda õiguspärasust hinnata, kui see kohus leiab, et üks või mitu talle esitatud väidet, et akt on õigusvastane, on põhjendatud: vt selle kohta eelkõige 10. jaanuari 2006. aasta kohtuotsus IATA ja ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, punktid 27–32), 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsus T & L Sugars ja Sidul Açúcares vs. komisjon (C-456/13 P, EU:C:2015:284, punktid 44–48) ning 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus European Union Copper Task Force vs. komisjon (C-384/16 P, EU:C:2018:176, punkt 115).

1. Vastuapellatsioonkaebuse vastuvõetavus

a. Poolte argumentide kokkuvõte

106. Komisjon väidab oma vastuses vastuapellatsioonkaebusele ja oma vasturepliigis esiteks, et see apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu, sest selle esitas advokaat, kellele GE ja RFA volitatud advokaat oli andnud edasivolituse, rikkudes Euroopa Kohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti b. Komisjoni sõnul ei ole niisugune edasivolitamine Euroopa Kohtu kodukorra selle sätte kohaselt lubatud ja igal juhul ei näe seda ette volikiri, mille GE ja RFA advokaat Vander Schuerenile andsid, et ta neid käesoleva vaidluse raames esindaks.

107. Teiseks väidab komisjon, et GE ja RFA vastuapellatsioonkaebus on vastuvõetamatu sel põhjusel, et nendel ühendustel ei ole nende põhikirjade järgi õigust oma liikmete ärihuve esindada.

108. GE ja RFA vaidlevad nendele kahele argumendile vastu.

b. Õiguslik hinnang

109. Olenemata küsimusest, kas komisjon – kes käsitletaval juhul ei ole esiteks ei apellatsioonkaebuse esitanud pool ega vaidlusaluse määruse andnud institutsioon ja kes erinevalt nõukogust ei ole seega vastuapellatsioonkaebuse raames „vastustaja“ – saab sõltumatult esitada väite olulise asja läbivaatamist takistava asjaolu kohta, mida ei esitanud nõukogu, tuleb tema vastuväited, et vastuapellatsioonkaebus on vastuvõetamatu, tagasi lükata.

110. Esimese argumendi kohta meenutan, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 119 lõike 2 kohaselt, mida kohaldatakse selle kodukorra artikli 177 lõike 2 alusel vastuapellatsioonkaebuse suhtes, peavad esindajad ja advokaadid esitama kohtukantseleisse ametliku dokumendi või volikirja, mille on andnud pool, keda nad esindavad. Lisaks on Euroopa Kohtu kodukorra artikli 173 lõikes 2 täpsustatud, et selle kodukorra artikli 119 lõiget 2 kohaldatakse ka apellatsioonkaebuse raames vastuse suhtes. Peale selle ilmneb Euroopa Kohtu kodukorra artikli 44 lõikest 1, et selle kodukorra artiklis 43 nimetatud privileegide, puutumatus ja soodustuste saamiseks tõendavad advokaadid eelnevalt oma staatust, esitades juhul, kui pool, keda nad esindavad, on eraõiguslik juriidiline isik, selle isiku antud volikirja.

111. Sellest järeldub, et poole esindamiseks Euroopa Kohtus, sh apellatsioonkaebuse ja vastuapellatsioonkaebuse raames, peab advokaadil olema ametlik dokument või selle poole antud volikiri.

112. Seadmata kahtluse alla, kas volikiri, mille GE ja RFA advokaat Vander Schuerenile nende ühenduste käesoleva vaidluse raames esindamiseks andsid, on kehtiv, väidab komisjon, et see advokaat andis nende kahe poole esindamiseks edasivolituse advokaat Peristerakile.

113. See argument põhineb aga Euroopa Kohtule esitatud tõendite ekslikul tõlgendusel. Kuigi advokaat Peristeraki esitas tõesti elektrooniliselt vastuapellatsioonkaebuse, kasutades kontot, mis tagab talle juurdepääsu infotehnoloogilisele rakendusele e-Curia,¹⁵ allkirjastas advokaat Vander Schueren siiski vastuapellatsioonkaebuse originaali, nagu muide ka vastuse apellatsioonkaebusele. Seega ei andnud see advokaat edasivolitust GE ja RFA poolt talle nende kahe ühenduse esindamiseks Euroopa Kohtus antud volituse alusel.

¹⁵ Eelkõige Euroopa Kohtu 13. septembri 2011. aasta otsuse menetlusdokumentide e-Curia rakenduse kaudu esitamise ja kättetoimetamise kohta (ELT 2011, C 289, lk 7) alusel.

114. Ka komisjoni teine argument on minu arvates perspektiivitu, sest võib parimal juhul kaasa tuua vastuapellatsioonkaebuses esitatud teise väite vastuvõetamatuse, kuid mitte kogu vastuapellatsioonkaebuse vastuvõetamatust. Komisjoni kriitikat tuleb ilmselgelt pidada edutuks, sest see puudutab vastuapellatsioonkaebuse esimest väidet, milles on käsitletud Üldkohtu hinnangut sellele, kas GE-l ja RFA-l on õigus esitada hagi *mitte oma liikmete, vaid enda nimel*. Vastuapellatsioonkaebuse teise väite läbivaatamist takistav asjaolu kattub aga komisjoni vastuses esitatud olulise asja läbivaatamist takistava asjaoluga, mis puudutab GE ja RFA esindusõiguse ning Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjate nimel Üldkohtule hagi esitamise õiguse puudumist ning mille ma soovitan käesoleva ettepaneku punktides 50 ja 51 tagasi lükata. Et need kaalutlused on täpselt samamoodi õiged GE ja RFA vastuapellatsioonkaebuse vastuvõetavuse küsimuses, viitan seega nendele.

115. Teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata tagasi väide olulise asja läbivaatamist takistava asjaolu kohta, mille komisjon esitas seoses vastuapellatsioonkaebuse vastuvõetavusega.

116. Seega tuleb nüüd analüüsida vastuapellatsioonkaebuse kahte väidet. Et teine nendest puudutab – nagu ka nõukogu apellatsioonkaebuse esimene väide – esimeses kohtuastmes GE ja RFA liikmete nimel esitatud hagi vastuvõetavust (seekord on tegemist nende ühenduste teiste liikmetega peale nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootja), teen ettepaneku muuta nende väidete analüüsimise järjekorda ja alustada seega teisest väitest.

2. Vastuapellatsioonkaebuse teine väide, mille kohaselt rikuti õigusnorme, jättes nõustumata sellega, et GE-l ja RFA-l oli õigus esitada hagi oma teiste liikmete nimel peale nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootja

a. Poolte argumentide kokkuvõte

117. GE ja RFA väidavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ei nõustunud, et neil on õigus esitada hagi oma teiste liikmete nimel peale nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootja, st esiteks kauplejate/segajate Murexi ja CHSi nimel ning teiseks teiste valimisse kaasamata liikmete nimel.

118. Esmalt leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52–55 ekslikult, et Murexi ja CHSi huvide kaitse ei saa õigustada hagi vastuvõetavaks tunnistamist, sest nad on lihtsalt GE ja RFA „ühinenud liikmed“, kellel ei ole seega hääleõigust. GE ja RFA sõnul ei ole Euroopa Kohtu praktikas, milles on tunnustatud ühenduste hagi esitamise õigust, tehtud mingit vahet ühinenud liikmete ja muude liikmete vahel, ning on vastupidi selgelt kinnitatud, et hagi, mille on esitanud ühendus ühe või mitme oma liikme asemel, kelle enda hagi oleks olnud vastuvõetav, on vastuvõetav.

119. Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–154 ka ekslikult, et vaidlusalune määrus ei puuduta otseselt GE ja RFA teisi liikmeid, kes ei olnud eksportivate tootjate valimisse kaasatud.

120. GE ja RFA lisavad, et Üldkohus ei analüüsinud ka nende isikliku puutumuse küsimust. Nemad osalesid aga menetluses kõikide oma liikmete esindajana.

121. Nõukogu väidab, et vastuapellatsioonkaebuse teine väide on vastuvõetamatu ja igal juhul õiguslikult täiesti põhjendamatu. Ta rõhutab seega kõigepealt, et selgitamiseks välja, kas esiteks on GE ja RFA ühinenud liikmed piisavalt liikmed selleks, et need kaks ühendust võiksid neid esindada, ning teiseks, kas vaidlusalune määrus avaldab mõju ühenduste liikmetele, keda ei kaasatud tootjate-eksportijate valimisse, tuleb analüüsida faktilisi, mitte õigusküsimusi. Need kaks ühendust ei

ole aga tõendanud, et hinnangus, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52–55 sidemetele, mis neil oma ühinenud liikmetega on, oleks tõendeid moonutatud. Lisaks analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–154 ainult faktilisi asjaolusid, käsitlemata õigusküsimusi.

122. Igal juhul ei rikkunud Üldkohus nõukogu meelest õigusnormi, kui eitas seda, et nendel kahel ühendusel on õigus esitada hagi Murexi ja CHSi nimel. Ta rõhutab, et GE ja RFA ei esitanud ühtki tõendit selle kohta, et vahetegemine ühenduse „ühinenud liikmete“ ja muude liikmete vahel ei ole asjakohane selle kindlakstegemisel, kas tal on õigus esitada hagi. Nõukogu märgib, et vastasel korral võidakse ühenduse ühinenud liige, kes ei saa tema otsuseid mõjutada, kaasata menetlusse, mis võib tema huve kahjustada. Üldkohus ei rikkunud õigusnormi ka sellega, et eitas seda, et nendel kahel ühendusel on õigus esitada hagi oma teiste, valimisse kaasamata liikmete nimel.

123. Komisjon ühineb nõukogu argumentidega.

b. Õiguslik hinnang

124. Mis puudutab vastuapellatsioonkaebuse selle väite teist osa, millega GE ja RFA vaidlevad vastu Üldkohtu järeldusele, et nende esimeses kohtuastmes valimisse kaasamata Ameerika Ühendriikide tootjate nimel esitatud hagi on vastuvõetamatu, siis see tuleb minu arvates loogiliselt tagasi lükata, ilma et selle vastuvõetavuse kohta oleks vaja seisukohta võtta.

125. Kui Üldkohus rikkus õigusnormi, nõustudes, et vaidlusalune määrus puudutab nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjat otseselt, nagu ma soovitan Euroopa Kohtul otsustada, ning ta oleks pidanud, nagu arvan ja soovitan käesoleva ettepaneku punktis 251, tuvastama, et esimeses kohtuastmes esitatud hagi on vastuvõetamatu, tuleb seda ammugi tuvastada hagi kohta, mille GE ja RFA esitasid valimisse kaasamata Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjate nimel. Vaidlustatud kohtuotsuse punkte 151–154 puudutava kriitikaga ei saa seega nõustuda.

126. Seevastu vastuapellatsioonkaebuse teise väite esimest osa, milles on Üldkohtule ette heidetud seda, et ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52–55, et hagi, mille GE ja RFA esitasid esimeses kohtuastmes kahe uurimises osalenud kaupleja/segaja, st Murexi ja CHSi nimel, on vastuvõetamatu, on raskem lahendada ja see osa tundub mulle kokkuvõttes põhjendatud.

127. Kõigepealt on see osa minu arvates vastuvõetav, meeldigu see siis nõukogule või mitte.

128. Vastupidi nõukogu väitele ei vaidle GE ja RFA kuidagi vastu Üldkohtu tuvastatud faktilisele asjaolule, et Murex ja CHS olid ainult nende ühenduste hääleõiguseta ühinenud liikmed. Need ühendused heidavad Üldkohtule aga ette, et viimane võttis oma liikmete huve esindava ühenduse tühistamishagi vastuvõetavuse hindamisel kasutusele eristamiskriteeriumi, mis põhineb sisuliselt sellel, kas tema liikmetel on või ei ole hääleõigust ühenduse organites: kriteerium, mis on meelevaldne ja seega ekslik. See küsimus, mis puudutab ka seda, missuguse ulatusega on esimese astme kohtu kontroll talle esitatud hagide vastuvõetavuse üle, on kahtlemata õigusküsimus, mis kuulub appellatsioonkaebuse raames vaidlust lahendava Euroopa Kohtu pädevusse.

129. Olles esitanud need kaalutlused, tuleb käesoleva väiteosa sisulise analüüsi lähtepunktina minu arvates meenutada, et olenevalt juhtumist sõltub oma liikmete kollektiivseid huve kaitsva kutseühenduse hagi vastuvõetavus sellest, kas esindatavatel ettevõtjatel või mõnel nende hulgast on isiklik õigus esitada hagi.¹⁶

¹⁶ Vt selle kohta eelkõige 22. juuni 2006. aasta kohtuotsus Belgia ja Forum 187 vs. komisjon (C-182/03 ja C-217/03, EU:C:2006:416, punkt 56) ning 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus European Union Copper Task Force vs. komisjon (C-384/16 P, EU:C:2018:176, punkt 87).

130. ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt on seega vastuvõetav hagi, mille ühendus on esitanud ühe või mitme oma liikme asemel, kelle enda hagi oleks olnud vastuvõetav,¹⁷ ja kui nad ei ole ise oma huvide kaitseks hagi esitanud¹⁸.

131. GE ja RFA ei sea seda kohtupraktikat kahtluse alla, nagu ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45 ja 51 õigesti märkis. Need ühendused tuginevad sellele kohtupraktikale muide selleks, et järeldada, et kuna Murexi ja CHSi liikmestaatusele, isegi „ühinenud liikme“ staatusele ei ole vastu vaieldud, oleks Üldkohus GE ja RFA poolt Murexi ja CHSi nimel esitatud hagi vastuvõetavuse kindlakstegemiseks pidanud ainult kontrollima, kas vaidlusalune määrus puudutab Murexit ja CHSi otseselt ja isiklikult.

132. Võttes arvesse neid erinevaid seisukohti, mis Üldkohus võttis, kaldun arvama, et GE-l ja RFA-l on õigus.

133. Kõigepealt meenutan, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 78 otsustas Üldkohus õigesti, et GE ja RFA esindavad „USA bioetanoolitööstuse huve“. Teiste sõnadega leidis Üldkohus õigesti, nagu ma käesoleva ettepaneku punktides 50 ja 51 juba täpsustasin, et kummagi ühenduse põhikirjajärgne tegevusala lubab neil esitada hagi oma liikmete kollektiivsete huvide kaitseks.

134. Järgmiseks tuleb märkida, et vaidlust ei ole selles, et kuigi Murexil ja CHSil on „ühinenud liikme“ staatus, kuuluvad nad mõlemad vastavalt GE ja RFA „liikmete“ hulka ning osalevad nende ühenduste koosolekutel.

135. Lõpuks on vaja juhtida tähelepanu asjaolule, et vaidlustatud kohtuotsuse üheski punktis ei ole mainitud, et GE ja RFA, kes osalesid komisjoni läbi viidavas uurimises ja kelle põhikirjajärgsete ülesannete hulka kuulub oma liikmete kollektiivsete huvide kaitse, oleksid pidanud saama nendelt hääletamise tulemusena erivolituse nende kohtus esindamiseks.

136. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 55 tuvastas Üldkohus siiski, et „[h]ääleõiguseta ei ole aga CHSil ja Murexil võimalust oma huve kaitsta, kui asjaomane ühendus neid esindab. Neil tingimustel ja muude asjaolude puudumisel, mis tõendaksid, et „ühinenud“ liikmel on selline võimalus *oma huve* maksuma panna, tuleb järeldada, et käesoleval juhul ei ole [RFA-l] õigust esitada hagi selles ulatuses, milles ta väidab end esindavat CHSi, ning [GE-l] ei ole õigust esitada hagi, kuivõrd ta väidab, et esindab Murexit“.¹⁹

137. Sellist järeldust tehes võttis Üldkohus seega lõplikult kasutusele täiendava kriteeriumi lisaks tingimustele, mis on nähtud ette käesoleva ettepaneku punktides 129 ja 130 viidatud kohtupraktikas, st kriteeriumi, mille kohaselt ei pea GE ja RFA Murexi ja CHSi nimel tegutsemiseks tõendama mitte ainult seda, et vaidlusalune määrus puudutab viimaseid otseselt ja isiklikult, vaid ka ja eelnevalt seda, et need ettevõtjad peavad saama „kaitsta“ nende ühenduste organites oma individuaalseid huve enne igasugust hagi, mille eesmärk on kaitsta kollektiivseid huve – mille kaitsmine on nende ühenduste ülesanne –, vastasel korral on GE ja RFA kohtule esitatud hagi vastuvõetamatu.

138. Niisuguse kriteeriumi lisamine kohtupraktikaga ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud vastuvõetavuse tingimustele, mis on juba piisavalt ranged, kujutab endast minu arvates selle sätte eiramist, ning pealegi ei ole see piisavalt põhjendatud.

139. Lisaks kujutab Üldkohtu lähenemine endast õigusliku ebakindluse allikat asjaomastele juriidilistele isikutele ja isegi omavoli allikat, nagu väidavad GE ja RFA.

17 Vt 22. detsembri 2008. aasta kohtuotsus *British Aggregates vs. komisjon* (C-487/06 P, EU:C:2008:757, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).

18 Vt selle kohta 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus *Confservizi vs. komisjon* (T-292/02, EU:T:2009:188, punkt 55) ja 29. märtsi 2012. aasta kohtuotsus *Asociación Española de Banca vs. komisjon* (T-236/10, EU:T:2012:176, punkt 25).

19 Kohtujuristi kursiiv.

140. See lähenemine tõstatab paratamatult küsimuse, missugused on selle piirid ja kuidas tuleks toimida samalaadses olukorras. Seega, kuidas on lood niisuguse hagi vastuvõetavusega, mille on esitanud kutseühendus, kellel on õigus kaitsta oma liikmete kollektiivseid huve, kusjuures üks nende hulgast ei osale otsuses esitada liidu kohtule tühistamishagi, ei poolda seda või distantseerub sellest? Kuidas on lugu niisuguse hagi vastuvõetavusega, mille ühendus esitab oma liikmete nimel, kes saavad oma hääleõigust teatavate ühenduse otsuste korral kasutada ainult osaliselt?

141. Lisaks ei ole niisuguste ühenduste kontekstis, mille põhikirju reguleerib kolmanda riigi õigus, nagu käsitletaval juhul, välistatud, et kui Üldkohtu lähenemine õigeks tunnistada, viivad praktilised kaalutlused, näiteks selle riigi õiguse eiramine või raskused seal kõneldava(te) keel(t)e mõistmisel, selleni, et samasuguseid olukordi käsitatakse erinevalt. Kas institutsioonid ja seejärel Üldkohus oleksid olnud sama lihtsalt võimelised hindama niisuguse kutseühenduse põhikirja, mis esindab näiteks Tai tööstust, mida reguleerib Tai õigus?

142. Nende kaalutluste põhjal arvan seega, et seades selle hagi vastuvõetavuse, mille GE ja RFA Murexi ja CHSi nimel esitasid, sõltuvusse eelnevast ja täiendavast kriteeriumist, mis lisandub ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud tingimustele, rikkus Üldkohus õigusnormi, mis peab tooma kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise selles osas.

143. Seda, missugused järeldused tuleb sellest tühistamisest teha seoses vaidlusega esimeses kohtuastmes, analüüsin käesoleva ettepaneku punktis 252.

3. Vastuapellatsioonkaebuse esimene väide, et ühenduste GE ja RFA enda nimel hagi esitamise õiguse ulatust piirati ekslikult

a. Poolte argumentide kokkuvõte

144. Esiteks vaidlustavad GE ja RFA selle, mida Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79, st et vaidlusaluse määrusega ei muudetud nende õiguslikku olukorda, õigusi ega kohustusi. Nad leiavad, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestav määrus võib õigussubjekti õiguslikku olukorda mõjutada muul viisil kui lihtsalt tollimaksu tasumise tõttu. Nad rõhutavad ka, et nad osalesid aktiivselt haldusmenetluses eesmärgiga esindada oma liikmeid liidu institutsioonides asjakohaselt. Lisaks väidavad GE ja RFA, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui välistas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86, et 24. märtsi 1993. aasta kohtuotsus CIRFS jt vs. komisjon (C-313/90, EU:C:1993:111) on asjakohane, ja seda põhjendusel, et hagejate kui esindusühenduste seisund ei ole võrreldav läbirääkija omaga, kes tegutseb ametlikult oma liikmete nimel nagu selles kohtuasjas.

145. Teiseks vaidlevad GE ja RFA vastu Üldkohtu järeldusele, mis on toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85 ja 87 ning mille kohaselt saab seisukohta, et vaidlusalune määrus puudutab neid otseselt ja isiklikult, võtta ainult hagi kümnenda väite osas, mis käsitleb nende menetluslike tagatiste kaitset, mille annavad neile algmääruse artikli 6 lõige 4, artikli 19 lõiked 1 ja 2 ning artikli 20 lõiked 2, 4 ja 5.

146. Need ühendused rõhutavad, et need kaks kohtuotsust, millele Üldkohus selles küsimuses tugineb, st 4. oktoobri 1983. aasta kohtuotsus Fediol vs. komisjon (191/82, EU:C:1983:259, punkt 31) ja 17. jaanuari 2002. aasta kohtuotsus Rica Foods vs. komisjon (T-47/00, EU:T:2002:7, punkt 55), ei võimalda selle põhjendatust tõendada. Kuigi nendest kohtuotsustest võib järeldada, et akt puudutab õigussubjekti isiklikult üksnes siis, „*kui asjakohane liidu õigusakt annab talle teatavad menetluslikud tagatised*“, ei kinnita need seevastu seisukohta, et hagi esitamise õigus peab piirduma ainult väidetega menetlusõiguste rikkumise kohta.

147. GE ja RFA on seisukohal, et kui on tuvastatud, et akt puudutab õigussubjekti otseselt ja isiklikult, tuleb tema hagi pidada tervikuna vastuvõetavaks. Kõigil asjast huvitatud isikutel algmääruse tähenduses, olgu need tootjad, eksportijad, importijad või neid esindavad ühendused, on selle määruse alusel samad õigused.

148. Nõukogu, kellega ühineb komisjon, väidab, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui piiras nende kahe ühenduse õigust esitada hagi enda nimel nende kümnenda väitega, et on rikutud menetluslikke tagatisi.

b. Õiguslik hinnang

149. Kõigepealt meenutan, et võttes seisukoha GE ja RFA enda huvi kohta, nõustus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85 ja 87, et vaidlusalune määrus puudutab neid ühendusi otseselt ja isiklikult, sest neil on asjast huvitatud pooltena menetluses menetluslikud tagatised, mis on antud algmääruse artikli 6 lõikega 7, artikli 19 lõigetega 1 ja 2 ning artikli 20 lõigetega 2, 4 ja 5. Üldkohus järeldeb sellest, et ainult GE ja RFA esimeses kohtuastmes esitatud hagi kümnes väide oli vastuvõetav, sest see oli ainus väide, mis puudutas nende menetlusõiguste kaitset.

150. Tuleb märkida, et ükski asjaomastest pooltest ei vaidle vastu, et Üldkohtul oli õigus, kui ta nõustus, et esimeses kohtuastmes esitatud hagi kümnes väide on vastuvõetav, ega ka Üldkohtu hinnangule, et ainult selle väitega taotleti nende menetlusõiguste kaitset, mis on käsitletaval juhul GE-l ja RFA-l vastavalt algmääruse eespool viidatud sätetele.

151. Küll aga heidavad GE ja RFA Üldkohtule ette, et viimane piiras nende enda nimel esitatud hagi vastuvõetavuse ulatust selle väitega, ehkki nende meelest on neil, kui nende õigust esitada hagi on kord juba tunnustatud, lubatud vaidlustada vaidlusaluse määruse sisu.

152. GE ja RFA põhjendavad neid argumente sisuliselt kolme etteheitega Üldkohtu hinnangule, mis on toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 79, 81 ja 85–87, millest ükski ei näi mulle põhjendatud.

153. Esiteks tuleb minu arvates ilmselgelt tagasi lükata vaidlustatud kohtuotsuse punkti 79 kohta esitatud kriitika, et Üldkohus eksis, kui järeldeb, et vaidlusalune määrus ei puuduta GEd ja RFAd otseselt niivõrd, kuivõrd sellega kehtestati dumpinguvastane tollimaks. Hoolimata eespool tuvastatud õigusnormide rikkumistest on minu meelest ilmne, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine ei muutnud GE ja RFA enda õiguslikku olukorda – nagu Üldkohus otsustas –, kuna sellega ei ole kehtestatud mingit kohustust neile, sest need ühendused ei ole kohustatud ise seda maksu tasuma.

154. Mis puudutab teiseks vaidlustatud kohtuotsuse punktide 81 ja 85–87 suhtes tehtud kriitikat, siis ennekõike tuleb rõhutada, et vastavalt kohtupraktikale, mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81 põhjendatult meenutab, individualiseerib asjaolu, et isik on ühel või teisel moel olnud seotud liidu akti vastuvõtmisele eelnenud protsessiga, selle isiku kõnealuse akti suhtes ainult siis, kui asjakohane liidu õigusakt annab talle teatavad menetluslikud tagatised.²⁰

155. Nagu GE ja RFA väidavad, ei ilmne 4. oktoobri 1983. aasta kohtuotsusest *Fediol vs. komisjon* (191/82, EU:C:1983:259, punkt 31) tõesti sõnaselgelt, et see, kui niisuguste ühenduste nagu GE ja RFA puhul tunnustatakse selliseid menetluslikke tagatisi, tähendab, et vastuvõetav on ainult väide, et on rikutud neid menetluslikke tagatisi.

²⁰ Vt 4. oktoobri 1983. aasta kohtuotsus *Fediol vs. komisjon* (191/82, EU:C:1983:259, punkt 31) ja 1. aprilli 2004. aasta kohtuotsus komisjon *vs. Jégo-Quéré* (C-263/02 P, EU:C:2004:210, punkt 47); vt ka 17. veebruari 2009. aasta kohtumäärus *Galileo Lebensmittel vs. komisjon* (C-483/07 P, EU:C:2009:95, punkt 53) ning 5. mai 2009. aasta kohtumäärus *WWF-UK vs. nõukogu* (C-355/08 P, ei avaldata, EU:C:2009:286, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

156. Euroopa Kohus on siiski juba otsustanud – meenutades seda kohtuotsust ja jättes apellatsioonkaebuse ilmselge põhjendamata –, et isikul või üksusel, kellel on niisugune menetluslik õigus, ei saa põhimõtteliselt mingi menetlusliku tagatise olemasolu korral olla õigust esitada hagi liidu akti peale, et vaidlustada selle sisu.²¹ Nagu ilmneb eelkõige 4. oktoobri 1983. aasta kohtuotsusest *Fediol vs. komisjon* (191/82, EU:C:1983:259, punkt 31), sõltub eraõigusliku isiku liidu akti peale hagi esitamise õiguse täpne ulatus tema liidu õiguses kindlaks määratud õiguslikust seisundist, mille eesmärk on kaitsta sellisel viisil tunnustatud õiguspäraseid huve.

157. Sellest järeldub, et ainuüksi menetluslike tagatiste olemasolule viitamine – isegi olukorras, kus vastuapellatsioonkaebuse esitajatel võivad isiklikult niisugused menetluslikud tagatised olla – ei saa tuua kaasa hagi vastuvõetavaks tunnistamist osas, milles see rajaneb väidetel, mille kohaselt on rikutud materiaalõigusnorme.²²

158. Käsitletaval juhul ei ole ei GE ega RFA ära näidanud ega ammugi tõendanud oma vastuapellatsioonkaebuse põhjendamiseks, et algmäärusega on esindusühendustele endale antud materiaalõiguslikku laadi õigused või kehtestatud neile endale sisulist laadi kohustused, mis ületavad neile selle määrusega antud menetluslikud tagatised ja mis oleksid õigustanud seda, et Üldkohus analüüsib esimeses kohtuastmes esitatud hagi teisi väiteid, millele need ühendused enda nimel tuginesid, et vaidlustada vaidlusaluse määruse sisu.

159. Seega ei saa teine etteheide, mille GE ja RFA on esitanud, minu arvates tulemusi anda.

160. Kolmandaks heidavad GE ja RFA Üldkohtule ette, et viimane jättis käsitletaval juhul kõrvale 24. märtsi 1993. aasta kohtuotsusest *CIRFS jt vs. komisjon* (C-313/90, EU:C:1993:111, punktid 28–30) tuleneva lahenduse, lükates tagasi nende ühenduste väite, et nende staatus sarnaneb kaupleja staatusele selle kohtuotsuse tähenduses ning neil on seega õigus esitada hagi.

161. Ühenduse rolliga menetluses, mille tulemusel on vastu võetud akt ELTL artikli 263 tähenduses, võib tõesti põhjendada ühenduse esitatud hagi vastuvõetavaks tunnistamist, isegi kui kõnealune akt tema liikmeid otseselt ja isiklikult ei puuduta, eelkõige juhul, kui akt mõjutas tema kui läbirääkija olukorda.²³

162. Võttes aga arvesse, et 24. märtsi 1993. aasta kohtuotsus *CIRFS jt vs. komisjon* (C-313/90, EU:C:1993:111) ei olnud käsitletaval juhul kohaldatav, arvan, et Üldkohus ei ole rikkunud ühtegi õigusnormi.

163. Tuleb meenutada, et kohtuasjas, milles tehti see kohtuotsus, oli *CIRFS* komisjoni suhtluspartner „korra“ kehtestamisel sünteetiliste kiudude valdkonnas antava abi vallas ning selle korra pikendamisel ja kohandamisel ning ta oli pidanud aktiivselt läbirääkimisi komisjoniga menetluse ajal, mis vaidlusele eelnes, eelkõige esitades viimasele kirjalikke seisukohti ja olles tihedas kontaktis selle institutsiooni pädevate talitustega.²⁴

21 5. mai 2009. aasta kohtumäärus *WWF-UK vs. nõukogu* (C-355/08 P, ei avaldata, EU:C:2009:286, punkt 44).

22 Vt selle kohta 5. mai 2009. aasta kohtumäärus *WWF-UK vs. nõukogu* (C-355/08 P, ei avaldata, EU:C:2009:286, punktid 47 ja 48).

23 Vt selle kohta eelkõige 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsus *European Union Copper Task Force vs. komisjon* (C-384/16 P, EU:C:2018:176, punkt 88 ja seal viidatud kohtupraktika).

24 Nagu on kokkuvõtlikult märgitud Euroopa Kohtu 9. juuli 2009. aasta kohtuotsuses *3F vs. komisjon* (C-319/07 P, EU:C:2009:435, punkt 86).

164. Euroopa Kohtu praktika kohaselt puudutas kohtuasi, milles tehti 24. märtsi 1993. aasta kohtuotsus CIRFS jt vs. komisjon (C-313/90, EU:C:1993:111), seega eriolukorda, milles hagejal oli selgelt piiritletud läbirääkija roll, mis oli tihedalt seotud asjasse puutuva otsuse esemega, mistõttu eristus hageja faktiline olukord kõikide teiste isikute omast²⁵: faktiline olukord, mida on silmas peetud ELTL artikli 108 lõikes 2 nimetatud menetluste raames ja mille ta ise on kvalifitseerinud täiesti eriliseks, isegi erandlikuks²⁶.

165. GE ja RFA ei ole aga kuidagi tõendanud, et niisuguse tööstuse kutsealaste esindajatena, mille suhtes võib nõukogu võtta dumpinguvastaseid meetmeid, oli nende olukord sarnane läbirääkija erandliku olukorraga, millega oli tegemist kohtuasjas, milles tehti 24. märtsi 1993. aasta kohtuotsus CIRFS jt vs. komisjon (C-313/90, EU:C:1993:111), nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86 õigesti otsustas.

166. Teen seega ettepaneku lükata kolmas etteheide ja vastuapellatsioonkaebuse esimene väide tervikuna tagasi.

167. Selles etapis tuleb märkida, et kui Euroopa Kohus peaks – vastupidi minu ettepanekule – otsustama lükata tagasi nõukogu apellatsioonkaebuse esimese väite, tuleb analüüsida teise võimalusena apellatsioonkaebuse teist ja kolmandat väidet, mis puudutavad mõlemad selle vaidluse sisu, mille Üldkohus lahendas.

D. Apellatsioonkaebuse teine väide, et algmääruse artikli 9 lõiget 5 on tõlgendatud valesti

168. Kõigepealt märgib nõukogu, et Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 174–246 toodud analüüsi tulemusena, et institutsioonid on kohustatud ilma ühegi erandita arvutama individuaalse dumpinguvastase tollimaksu igale valimisse kaasatud tootjale. Ta leiab, et ei WTO dumpinguvastases lepingus ega algmääruse artikli 9 lõikes 5 ei ole institutsioonidelt nõutud, et nad teeksid võimatut, sest bioetanoolitööstuse struktuur ja toimimisviis ei jäta lihtsalt mingit võimalust arvutada individuaalne marginaal neile neljale valimisse kaasatud tootjatele, keda GE ja RFA esindavad.

169. Apellatsioonkaebuse teine väide põhineb sisuliselt kolmel osal. Esimese väiteosa kohaselt on rikutud õigusnormi sellega, et Üldkohus leidis ekslikult, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 on rakendatud WTO dumpinguvastase lepingu artiklid 6.10 ja 9.2 ning seda tuleb tõlgendada vastavalt selle lepingu sätetele, mis oleks *contra legem*. Teise väite teise osaga heidab nõukogu Üldkohtule ette, et viimane moonutas algmääruse artikli 9 lõikes 5 olevat mõistet „tarnija“, kui ta laiendas seda neljale valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanooli tootjale. Kolmanda väiteosaga heidab nõukogu lõpuks Üldkohtule ette, et viimane tõlgendas valesti terminit „raskendatud“ algmääruse artikli 9 lõikes 5. [Mõiste „raskendatud“ asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „võimatu“.]

25 Vt 9. juuli 2009. aasta kohtuotsus 3F vs. komisjon (C-319/07 P, EU:C:2009:435, punkt 87 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 9. juuli 2009. aasta kohtuotsus 3F vs. komisjon (C-319/07 P, EU:C:2009:435, punktid 88–92).

1. Apellatsioonkaebuse teise väite esimene osa, mille kohaselt on rikutud õigusnormi, kuna leiti, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 on rakendatud WTO dumpinguvastase lepingu artiklid 6.10 ja 9.2 ning seda tuleb tõlgendada kooskõlas nende sätetega

a. Poolte argumendid

170. Nõukogu sõnul rikkus Üldkohus mitut õigusnormi, kui tõlgendas algmääruse artikli 9 lõiget 5, lähtudes WTO dumpinguvastase lepingu artiklitest 6.10 ja 9.2 ja tuginedes selles küsimuses kavatsusele, mida liidu seadusandja väljendas, kui muutis seda määrust 2012. aastal, et viia ellu WTO vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu 15. juuli 2011. aasta otsus juhtumis EÜ-kinnitusdetailid (WT/DS397/AB/R, edaspidi „ettekandekeskne kinnitusdetailid“).

171. Kõigepealt eksis Üldkohus, kui leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 174–184, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 on rakendatud nii WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.2 kui ka artikkel 6.10. WTO dumpinguvastase lepingu artikli 6.10 rakendamise eesmärki teenivad hoopis algmääruse artikli 9 lõige 6 ja artikkel 17, mitte selle artikli 9 lõige 5. Nõukogu rõhutab, et Üldkohus tugines selles küsimuses vaidlustatud kohtuotsuse punktides 178 ja 179 asjaolule, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuni 2012. aasta määrusega (EL) nr 765/2012, millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed,²⁷ muudeti algmääruse artikli 9 lõiget 5 seetõttu, et viimane oli WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 6.10, 9.2 ja 18.4 vastuolus, mis tuvastati ettekandes „kinnitusdetailid“. Nõukogu arvates ei saa algmääruse artikli 9 lõike 5 vähetähtsast muutmisest määrusega nr 765/2012 teha siiski järeldust, et selle sätte esialgne redaktsioon väljendas liidu võetud kohustust võtta WTO dumpinguvastase lepingu artiklid 6.10, 9.2 ja 18.4 oma õiguskorda üle.

172. Järgmiseks väidab nõukogu, et algmääruse artikli 9 lõike 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 sõnastused erinevad, sest viimases sättes on piirdutud sellega, et on nähtud ette kohustus „nimetada“ tarnijad, mitte „täpsustada kehtestatud maksu summat“. WTO dumpinguvastase lepingu rikkumisele, mis ettekandes „kinnitusdetailid“ tuvastati ja mis puudutab ainult impordi riikidest, kus ei ole turumajandust, ei saa seega 7. mai 1991. aasta kohtuotsuse Nakajima vs. nõukogu (C-69/89, punktid 26–31) alusel tugineda.

173. Lõpuks väidab nõukogu, et algmääruse artikli 9 lõike 5 tõlgendus, mis on kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 9.2 ja 6.10 ning mille Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 227–233 esitab, on *contra legem*. Algmääruse artikli 9 lõike 5 ülesehitus, tekkelugu ja sõnastus näitavad selgelt, et liidu seadusandja soovis lubada uurimist läbiviival asutusel kindlaks määrata üleriigilise maksumäära individuaalsete määrade asemel juhtudel, mil individuaalsete maksumäärade kindlaksmääramine on „võimatu“, ning mitte üksnes valimi kasutamise korral. Otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 227–233, et mitte miski algmääruse artikli 9 lõike 5 sõnastuses ei keela tõlgendada sõna „võimatu“ vastavalt WTO dumpinguvastase lepingu artiklitele 6.10 ja 9.2, ületas Üldkohus seega nõukogu arvates kooskõlalise tõlgendamise piire.

174. Komisjon nõustub nõukogu argumentidega, möönnes „märkimisväärset sarnasust“ algmääruse artikli 9 lõike 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 vahel. Oma repliigis lisab ta, et Euroopa Kohus otsustas oma 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuses C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punktid 85–92), et algmääruse artikli 9 lõike 5 eesmärk ei ole viia ellu WTO nõudeid, ning kõik ühenduste argumendid on seega määratud nurjumisele.

²⁷ ELT 2012, L 237, lk 1.

175. GE ja RFA väidavad esiteks vastu, et otsustades, et liidu seadusandja väljendas algmääruse artikli 9 lõike 5 kehtestamisega oma kavatsust viia ellu WTO dumpinguvastase lepingu raames võetud konkreetne kohustus, tuvastas Üldkohus faktilise asjaolu, mille kahtluse alla seadmine nõukogu poolt on apellatsioonistmes vastuvõetamatu.

176. Teiseks väidavad ühendused, et Üldkohus otsustas õigesti, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 on viidud ellu WTO dumpinguvastase lepingu artiklid 6.10 ja 9.2, võttes arvesse määrust nr 765/2012. Kui see nii ei oleks, oleks lubatud ainult sõnaselge viide.

177. GE ja RFA vaidlevad vastu ka sellele, et algmääruse artikli 9 lõike 5 tõlgendus, mis on kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 6.10 ja 9.2, on *contra legem*. Ettekande „kinnitusdetailid“ punktist 339 ilmneb selgelt, et erandid kohustusest kehtestada individuaalsed dumpingumarginaalid on seotud olukorraga, kus uurimist läbi viiv asutus kasutab valimit.

b. Õiguslik hinnang

178. Ennekõike tuleb meenutada, et algmääruse artikli 9 lõike 5 esimese lõigu (redaktsioonis, mida käsitletaval juhul kohaldatakse) kohaselt „[kehtestatakse d]umpinguvastane tollimaks [...] igal üksikjuhul asjakohases ulatuses diskrimineerimisvabal alusel sellise toote impordi suhtes kõigist allikatest, millega seoses on avastatud, et nende suhtes on kohaldatud dumpingut ja et need on põhjustanud kahju, välja arvatud import neist allikatest, kellel on [selle määruse] tingimuste kohaselt aktsepteeritud kohustused. Tollimaksu kehtestavas määruses täpsustatakse *tollimaks* iga asjaomase *tarnija* jaoks või, kui see on [võimatu] ning üldiselt siis, kui kohaldatakse [selle määruse] artikli 2 lõike 7 punkti a, iga asjaomase *tarniva* riigi jaoks“.²⁸

179. WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 6.10 on nähtud ette, et „[ü]ldjuhul määravad võimuorganid kindlaks juurdlusaluse toote iga teadaoleva eksportija või tootja individuaalse dumpingumäära. Kui asjaomaste eksportijate, tootjate, importijate või tooteliikide suur hulk ei võimalda sellist kindlaksmääramist, võivad võimuorganid kontrollimisel piirduda [...] põhjendatud hulga huvitatud poolte või toodetega, kasutades [...] näidiseid [...]“.

180. Sama lepingu artiklis 9.2 on sätestatud, et „[k]ui mis tahes toote suhtes kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks, kogutakse sellist dumpinguvastast tollimaksu igal eri juhul õiges ulatuses diskrimineerimisvabal alusel selle toote impordi suhtes kõigist allikatest, mille suhtes on avastatud dumping ja kahju põhjustamine, välja arvatud import neist allikatest, kellel on käesoleva lepingu tingimuste kohaselt aktsepteeritud hinnakohustused. Võimuorganid peavad nimetama kõnealuse toote *tarnija* või *tarnijad*. Kui asjasse on segatud mitu *tarnijat* ühelt ja samalt maalt ning on võimatu nimetada kõiki neid *tarnijaid*, võivad võimuorganid nimetada asjaomase *tarnijamaa*“.

181. Selle väite esimeses osas heidab nõukogu, keda toetab komisjon, Üldkohtule ette, et viimane otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 180, et algmääruse artikli 9 lõike 5 esimest lõiku vastu võttes soovis liidu seadusandja viia ellu WTO raames, st käsitletaval juhul WTO dumpinguvastase lepingu artiklites 6.10 ja 9.2 võetud konkreetse kohustuse nn Nakajima kohtuotsuse (7. mai 1991. aasta kohtuotsus Nakajima vs. nõukogu, C-69/89, EU:C:1991:186) tähenduses. Üldkohtu arutluskäigu kohaselt – millele institutsioonid vastu vaidlevad – tuleneb liidu seadusandja (esialgne) kavatsus sisuliselt muudatusest, mis tehti artikli 9 lõike 5 esimeses ja teises lõigus määrusega nr 765/2012 ettekande „kinnitusdetailid“ tulemusena.

²⁸ Kohtujuristi kursiiv.

182. Institutsioonid heidavad Üldkohtule ette ka seda, et ta asus eelneva arutluskäigu põhjal seisukohale – eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 184 –, et algmääruse artikli 9 lõiget 5 tuleb tõlgendada kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 6.10 ja 9.2, kuigi nad nõustuvad selgelt, et algmääruse artikli 9 lõike 5 asjasse puutuvad sätted ja WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.2 on analoogsed või „märkimisväärselt sarnased“, kui kasutada väljendit, mida kasutas komisjon.

183. Ma nõustun nõukogu ja komisjoni argumentidega üksnes osaliselt.

184. Algmääruse artikli 9 lõike 5, mis käsitleb dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist, ning WTO dumpinguvastase lepingu artikli 6.10, mis käsitleb tootjate ja eksportijate liiga suure arvu korral dumpingumarginaali kindlaksmääramiseks valimi kasutamist, sõnastuse võrdlemine näitab selgelt, et esimesega nendest artiklitest ei võeta kuidagi üle konkreetset kohustust, mis on sätestatud teises.

185. Asjaolu, et algmääruse artikli 9 lõike 5 leiti ettekandes „kinnitusdetailid“ osas, milles see puudutab turumajanduseta riike, olevat vastuolus eelkõige WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 6.10 ja 9.2, ei tähenda sugugi, et liidu seadusandjal oli kavatsus viia ellu konkreetne kohus, mis võeti WTO dumpinguvastase lepingu artikliga 6.10.

186. Samalaadse arutluskäigu võib muide leida Euroopa Kohtu 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsusest C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74), mis kuulutati mõned kuud enne vaidlustatud kohtuotsust, kuid millele ei ole viimases viidatud. Kuigi Euroopa Kohus analüüsis selles kohtuotsuses eelkõige ettekannet „kinnitusdetailid“, meenutades, et WTO vaidluste lahendamise organ tuvastas, et üks osa tol ajal kohaldatava algmääruse artikli 9 lõike 5 sätetest on vastuolus teatavate WTO nõuetega, ei takistanud see tal asumast seisukohale, et eraõiguslik isik ei saa tugineda WTO dumpinguvastasele lepingule, et vaidlustada määrus, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks. Euroopa Kohus leidis sisuliselt, et kuna algmääruse artikli 9 lõike 5 esimeses ja teises lõigus on viidatud selle määruse artikli 2 lõikele 7, millega on kehtestatud üksikasjalik eriregulatsioon, mis käsitleb normaalväärtuse arvutamist impordi korral turumajanduseta riikidest, on need sätted nimetatud regulatsiooni lahutamatu osa ja väljendavad liidu seadusandja tahet valida nende riikide suhtes liidu õiguskorrale omane lähenemine, mis erineb WTO dumpinguvastases lepingus sätestatust.²⁹

187. Siiski ei saa ma nõustuda komisjoni argumendiga, et 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) oleks iseenesest piisav alus vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseks ja seda sel põhjusel, et Euroopa Kohus leidis, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 ei rakendata mingit konkreetset WTO dumpinguvastase lepingu raames võetud kohustust. Esiteks võttis Euroopa Kohus selles kohtuotsuses nimelt seisukoha ainult algmääruse tookordse redaktsiooni artikli 9 lõike 5 sätete kohta, milles on viidatud eespool mainitud eriregulatsioonile, mis on kehtestatud selle määruse artikli 2 lõikega 7 ja käsitleb turumajanduseta riike. Kohtuotsus C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) ei puuduta seega algmääruse artikli 9 lõike 5 teisi sätteid, mis kehtivad edasi, eelkõige suurt osa selle esimesest lõigust, mille kohaselt täpsustatakse tollimaksu kehtestavas määruses tollimaks iga asjaomase tarnija jaoks või, kui see on võimatu, tarniva riigi nimi kolmandate riikide puhul, millel on turumajandus: sätted, mida puudutab käesolev kohtuasi.

²⁹ Vt selle kohta 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punktid 91 ja 92 ning 97 ja 98).

188. Seega, kuigi Üldkohus eksis minu arvates, kui leidis, et algmääruse artikli 9 lõige 5 kujutab endast WTO dumpinguvastase lepingu artikliga 6.10 võetud konkreetse kohustuse rakendamist, ei tähenda hinnang, mille Euroopa Kohus andis 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuses C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74), ikkagi, et Üldkohus oleks rikkunud õigusnormi, kui asus seisukohale, et algmääruse artikli 9 lõike 5 kehtestamisega soovis liidu seadusandja rakendada selle lepingu artikliga 9.2 võetud konkreetse kohustuse.

189. See viga on minu arvates siiski tingitud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 178–183 esitatud arutluskäigust. Vaidlustatud kohtuotsuse nendest punktidest ilmneb, et Üldkohus järeldas muudatusest, mis algmääruse artikli 9 lõikes 5 määrusega nr 765/2012 eelkõige ettekande „kinnitusdetailid“ vastuvõtmise tulemusena tehti, et liidu seadusandjal oli algmääruse artikli 9 lõike 5 esialgse redaktsiooni kehtestamisega kavatsus rakendada WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sisalduv konkreetne kohustus.

190. Esiteks tundub mulle, et tagantjärele on õiguslikult raske kindlaks teha liidu seadusandja kavatsust rakendada 2009. aastal algmääruse vastuvõtmise hetkel WTO dumpinguvastase lepingu raames võetud konkreetne kohustus ja seda ainuüksi muudatuste põhjal, mis selles määruses 2012. aastal tehti. On vastupidi tarvis, et asjaomasest konkreetsest liidu õigusnormist võiks järeldada, et selle eesmärk on rakendada liidu õiguses niisugune WTO lepingutest tulenev konkreetne kohustus.³⁰

191. Teiseks puudutasid 2012. aastal algmääruse artikli 9 lõikes 5 tehtud muudatused – nagu ma juba märkisin – selle artikli esimest ja teist lõiku nende sätete osas, mis käsitlevad turumajanduseta riigist lähtuva dumpingu suhtes selle määruse artikli 2 lõike 7 alusel kohaldatavat eriregulatsiooni. Seega ei puuduta need muudatused artikli 9 lõike 5 esimest lõiku, mis on asjakohane käesolevas kohtuasjas.

192. Asjaolu, mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 182 ja 183 oma argumentide põhjendamiseks mainib, st et need muudatused ei puuduta just algmääruse artikli 9 lõike 5 esimest lõiku, ei näita kuidagi, et liidu seadusandja kavatsus selle artikli kehtestamise hetkel oli rakendada WTO dumpinguvastase lepingu raames võetud konkreetne kohustus. Ma olen pigem veendunud, et see asjaolu kinnitab vastupidist.

193. Arvan seega, et Üldkohus eksis, kui otsustas punktides 178–183, et algmääruse artikli 9 lõikega 5 rakendati WTO dumpinguvastase lepingu artiklite 6.10 ja 9.2 kohaselt võetud konkreetset kohustused.

194. Sellest veast ei piisa minu meelest siiski, et see tooks kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise.

195. Nagu ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse järgmistest põhjendustest, eelkõige selle kohtuotsuse punktides 184, 193 ja 227, leidis Üldkohus minu arvates õigesti, et algmääruse artikli 9 lõike 5 asjasse puutuvaid sätteid tuleb tõlgendada kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 6.10 ja 9.2, eelkõige arvestades asjaolu, et algmääruse artikli 9 lõige 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.2 on põhiosas samamoodi sõnastatud.

³⁰ Vt selle kohta 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus komisjon vs. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, punkt 46).

196. Kui kõnelda põhimõtetest, siis tuleb meenutada, et rahvusvahelise lepingu sätte vahetu õigusmõju puudumine ei takista sellele tuginemast seoses liidu teisese õiguse kooskõlalise tõlgendamisega. Euroopa Kohus on nimelt juba otsustanud, et liidu poolt sõlmitud rahvusvaheliste lepingute üliluslikkuse tõttu liidu teisese õiguse tekstide suhtes tuleb neid tekste tõlgendada niivõrd, kui see on võimalik, kooskõlas nende lepingutega,³¹ sh juhul, kui nendel sätetel ei ole vahetut õigusmõju³². Nii nõukogu kui ka komisjon on sellega nõus.

197. Liidu teisese õigusakti tõlgendamine kooskõlas rahvusvahelise lepinguga eeldab siiski hermeneutilist järjepidevust erinevate normide vahel ja seda tehakse ainult „niivõrd, kui see on võimalik“.

198. See tähendab, et tõlgendatavat liidu teisest õigusnormi peab olema võimalik tõlgendada mitut moodi. Kui selle tähendus on aga üheselt mõistetav ja vastuolus rahvusvahelise lepingu kõrgema astme sätte mõttega, ei ole seda võimalik tõlgendada viimasega kooskõlas, kuna sellisel juhul oleks lepingule vastava tulemuse saamine võimalik üksnes *contra legem* tõlgenduse alusel, millega õigusnormi normatiivne sisu kaotaks mõtte.³³ Sellisel juhul tuleb liidu teisese õigusnormi tõlgendus kindlaks määrata nii, et rahvusvahelist õigusnormi ei võeta arvesse.

199. Lisan, et mis puudutab teatavate WTO lepingute sätete tõlgendamist, millest lähtudes tuleb nii palju kui võimalik liidu õigust tõlgendada, siis Euroopa Kohus on selle tõlgenduse põhjendamiseks mitu korda viidanud WTO erirühma või apellatsioonikogu ettekannetele.³⁴

200. Käsitletaval juhul tuleb selles analüüsi etapis algmääruse artikli 9 lõike 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 sõnastust rohkem analüüsivõimaldada, et etteheidet, et Üldkohus tõlgendas algmääruse artikli 9 lõiget 5 *contra legem*, ei põhjenda ei nõukogu ega komisjon sellega, et selle määruse artikli 9 lõike 5 asjasse puutuvaid sätteid ja tingimusi tuli tingimata tõlgendada nii, et see on vastuolus WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sätestatud õigusnormide ja tingimuste endaga. Vastupidi, väites peamiselt, et neid algmääruse artikli 9 lõike 5 sätteid ja tingimusi tuli tõlgendada teistmoodi – kord kitsamalt termini „tarnijad“ osas, kord laiemalt termini „võimatu“ osas –, kui tõlgendas Üldkohus, nõustusid need institutsioonid kokkuvõttes, et seda artiklit on võimalik tõlgendada mitut moodi.³⁵ Niisugusel juhul nõuab aga rahvusvaheliste lepingute üliluslikkus liidu teiseste õigusnormide suhtes, et peale jääks tõlgendus, mis on kooskõlas rahvusvahelise lepingu sätetega.

201. Teiseks tuleb rõhutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 222 meenutas Üldkohus, et ettekande „kinnitusdetailid“ punktis 344 on selgitatud, et WTO dumpinguvastase kokkuleppe artikkel 9.2 ja artikkel 6.10 on „suurel määral rööpsed“, sest viimati nimetatud näeb ette individuaalsete dumpingumarginaalide kindlaksmääramise, mille tagajärjel on asjaomased asutused kohustatud kehtestama individuaalsed dumpinguvastased tollimaksud, nagu on ette nähtud sama lepingu artiklis 9.2.

31 Vt eelkõige 7. juuni 2007. aasta kohtuotsus *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:321, punkt 16) ning 10. novembri 2011. aasta kohtuotsus X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, ei avaldata, EU:C:2011:720, punkt 44).

32 Vt eelkõige GATS-i kohta 7. juuni 2007. aasta kohtuotsus *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:321, punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika) ning *Árhusi konventsiooni* kohta 8. märtsi 2011. aasta kohtuotsus *Lesoochranárske zoskupenie* (C-240/09, EU:C:2011:125, punktid 45 ja 51). Vt ka minu ettepanek kohtuasjas *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:103, punkt 57).

33 Vt selle kohta minu ettepanek kohtuasjas *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:103, punkt 58). Põhimõtet, et õigusnormi tõlgendamine kooskõlas ülilusliku õigusnormiga ei tohi olla aluseks siseriikliku õiguse *contra legem* tõlgendusele, on käsitletud mahukas kohtupraktikas, mis on välja arendatud liidu ja riigisisese õiguse suhete kontekstis: vt eelkõige 15. jaanuari 2014. aasta kohtuotsus *Association de médiation sociale* (C-176/12, EU:C:2014:2, punkt 39) ja 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus *Ognyanov* (C-554/14, EU:C:2016:835, punkt 66).

34 Vt eelkõige 10. novembri 2011. aasta kohtuotsus X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, ei avaldata, EU:C:2011:720, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

35 Selles küsimuses meenutan, et komisjon nõustus, et algmääruse artikli 9 lõike 5 asjakohaste sätete (eelkõige selle esimese lõigu) ja WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 sõnastuse vahel valitseb „märkimisväärne sarnasus“. Mis puudutab terminit „võimatu“, siis Üldkohtule esitatud nõukogu argumentide kokkuvõttes ilmneb selgelt, et nõukogu pooldas selle algmääruse artikli 9 lõikes 5 kasutatud termini „üldisemat“ tõlgendust, kui võis tuleneda WTO dumpinguvastase lepingu artiklites 9.2 ja 6.10 kasutatud sama termini tõlgendusest, mille puhul lähtutakse ettekandest „kinnitusdetailid“ ja mille valis viimaks Üldkohus (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 215 ja 227).

202. Väitmata kuidagi, et Üldkohus moonutas ettekannet „kinnitusdetailid“, näivad institutsioonid, eelkõige komisjon vaidlevat vastu arutluskäigule, mis põhineb kõikide kõnesolevate sätete sõnastusel, lähtudes nende sätete ajaloolisest kontekstist, ülesehitusest ja eesmärgist.

203. Tuleb märkida, et selle argumendi põhjendamiseks tõi komisjon ära pikki lõike oma memorandumist, mille ta esitas apellatsioonikogule „kinnitusdetailide“ ettekande puhul, viidates WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 enda tõlgendusele ja täpsustades sisuliselt, et asjaolu, et see artikkel jäi muutumatuks isegi pärast seda, kui Uruguay vooru tulemusena lisati selle lepingu artiklis 6.10 ette nähtud valimi moodustamise „stsenaarium“, tähendab, et selle artikli 6.10 vastuvõtmine ei saanud muuta nende sätete ja eelkõige termini „võimatu“ tähendust.

204. Niisugune arutluskäik, mis põhineb WTO dumpinguvastase lepingu artiklite 9.2 ja 6.10 tõlgendusel, ei näita minu arvates aga kuidagi, et hoolimata sellest, et algmääruse artikli 9 lõike 5 sätted on sõnastatud samamoodi nagu artikkel 9.2, oleks neid tulnud tingimata tõlgendada nii erinevalt artikli 9.2 sätetest, et ainus võimalik tõlgendus oli liidu teisese õigusnormi tõlgendus, mis on rahvusvahelise õiguse normiga vastuolus.

205. Lisaks tuleb märkida – nagu ma käesoleva ettepaneku punktis 231 üksikasjalikumalt näitan –, et kuigi apellatsioonikogu jäi ettekandes „kinnitusdetailid“ ettevaatlikuks tähenduse küsimuses, mis peaks WTO dumpinguvastase lepingu artiklitel 6.10 ja 9.2 olema, lükkas ta siiski institutsioonide väite tagasi. Eelkõige täpsustas apellatsioonikogu – nagu on õigesti märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 223 – ettekande „kinnitusdetailid“ punktis 354, et WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.2 kohustab ametiasutusi täpsustama tollimaksu iga tarnija jaoks, välja arvatud juhul, kui see on võimatu, *sest hõlmatud on mitut tarnijat*. Nagu Üldkohtuski püüavad nõukogu ja komisjon seega uuesti kahtluse alla seada seda, kuidas on seda lepingut tõlgendanud apellatsioonikogu. Niisugune arutluskäik ei tõenda aga kuidagi nende argumenti, et tõlgendades algmääruse artikli 9 lõiget 5 kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 9.2 ja 6.10, vääratas Üldkohus, valides liidu teisese õigusnormi *contra legem* tõlgenduse.

206. Selles olukorras tuleb nõustuda, et vaatamata käesoleva ettepaneku punktides 184–193 välja toodud õigusnormide rikkumisele, oli Üldkohtul õigus, kui ta leidis, et algmääruse artikli 9 lõike 5 asjasse puutuvaid sätteid tuleb tõlgendada kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 9.2 ja 6.10.

207. Teen seega ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse teise väite esimene osa tagasi.

2. Apellatsioonkaebuse teise väite teine osa, et on moonutatud algmääruse artikli 9 lõikes 5 kasutatud mõistet „tarnija“, mida laiendati neljale valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjale

a. Poolte argumendid

208. Nõukogu nõustub, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 187 kasutas Üldkohus sobivat õiguslikku kriteeriumi, leides, et vastavalt algmääruse artikli 9 lõikele 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artiklile 9.2 tuleb põhimõtteliselt igale „tarnijale“ määrata kindlaks individuaalne dumpinguvastane tollimaks. Nõukogu arvab siiski, et õiguslikult väär on Üldkohtu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201 toodud järeldus, et valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjaid tuleb pidada tarnijateks, sest institutsioonid jätsid nad tootjate ja ekspordijate valimisse. Esiteks kordab nõukogu oma seisukohta, mille ta esitas käesoleva väite esimese osa raames ja mille kohaselt ei saa algmääruse artikli 9 lõiget 5 tõlgendada, lähtudes WTO dumpinguvastase lepingu artiklist 6.10. Teiseks väidab ta, et algmääruse artikli 9 lõike 5 kohaselt võib „tarnijaks“ pidada „[importi]allika[id], mille puhul on tuvastatud dumping, mis põhjustab kahju“. Valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjaid, kellele

dumpingut ette ei heidetud, sest nad ei otsustanud, mil määral nende toodangut eksporditakse, ega määranud kindlaks ekspordihindu, ei saanud aga tarnijateks pidada. Nõukogu meenutab, et kui uurimisasutus kaasas need tootjad esialgu tootjate ja eksportijate valimisse, siis ainult seepärast, et nad märkisid ekslikult valimi moodustamise vormi, et nad ekspordivad bioetanooli.

209. Komisjon nõustub nõukogu seisukohaga. Ta lisab, et Üldkohtu hinnang vaidlustatud kohtuotsuse punktides 207–210, mille kohaselt oleksid institutsioonid võinud tugineda algmääruse artikli 2 lõikele 9, on õiguslikult väär. See säte käsitleb olukorda, kus „eksportija ja importija või kolmanda isiku vahel on koostöö- või kompensatsioonileping“, mistõttu puudub ekspordihind või see on ebausaldusväärne ning seega on tegemist olukorraga, kus tootja tõesti ekspordib toodet. Seda seisukohta kinnitab WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.5 ja algmääruse artikli 11 lõige 4, mis puudutavad individuaalseid tollimakse „kõnesoleva ekspordiriigi tootjatele, kes ei ole toodet uurimisel perioodil impordiriiki eksportinud“: olukord, millega on tegemist nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja puhul.

210. GE ja RFA väidavad, et nõukogu argumendid, mis käsitlevad mõiste „tarnija“ tõlgendust, on vastuvõetamatud, sest nendega seatakse kahtluse alla Üldkohtu seisukoht, et jättes need neli valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjat ekspordivate tootjate valimisse, tegi institutsioon nendest ise „dumpinguhinnaga toote tarnijad“. Sisulistes küsimustes leiavad GE ja RFA, et vastupidi sellele, mida väidab nõukogu, kes püüdis teadlikult algmääruse artikli 9 lõike 5 tegelikku tähendust varjata, ei saa seda sätet tõlgendada nii, et „ainult [impordi]allikat, mille puhul on tuvastatud dumping, mis põhjustab kahju, võib pidada tarnijaks“.

b. Õiguslik analüüs

211. Kõigepealt tuleb lükata tagasi GE ja RFA esitatud oluline asja läbivaatamist takistav asjaolu, mis puudutab apellatsioonkaebuse teise väite käesolevat osa ja mille kohaselt takistab asja läbivaatamist see, et nõukogu vaidlustab Üldkohtu hinnangu faktilistele asjaoludele. Õigupoolest ei palu nõukogu Euroopa Kohtul üldse uuesti hinnata vaidluse faktilisi asjaolusid, vaid heidab Üldkohtule ette, et viimane kvalifitseeris need neli valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjat „tarnijaks“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses niisugusena, nagu seda on tõlgendatud WTO dumpinguvastase lepingu artiklitest 6.10 ja 9.2 lähtudes. Selline faktiliste asjaolude õigusliku kvalifitseerimise küsimus kuulub kahtlemata apellatsioonkaebuse raames Euroopa Kohtu pädevusse.

212. Järgmiseks tuleb märkida, et nõukogu ei vaidle vastu sellele, et nii algmääruse artikli 9 lõike 5 kui ka WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 kohaselt kehtestatakse individuaalne dumpinguvastane tollimaks põhimõtteliselt iga tarnija jaoks sellise toote impordilt kõigist allikatest, millega seoses on tuvastatud dumping, mis on põhjustanud kahju, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 187 märkis.

213. Institutsioonid seavad kahtluse alla ainult selle, kas need neli valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjat on „tarnijad“, nagu leidis Üldkohus. Institutsioonid leiavad nimelt, et vastupidi Üldkohtu järeldusele ei saa tarnijaks olemine tuleneda ainult asjaolust, et tootja kaasati uurimisega seoses valimisse ja tegi uurimise raames koostööd.

214. Need institutsioonid on sisuliselt seisukohal, et ettevõtjaid, kes ei ekspordi oma toodangut ning kellel ei ole ekspordihinda, ei saa pidada „tarnijateks“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses.

215. See argument on tihedalt seotud argumendiga, mille institutsioonid esitasid kõnesoleva nelja Ameerika Ühendriikide tootja otsese puutumuse analüüsi raames. Ülejäänud osas viitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 198 ise oma hinnangule, mille ta andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93–104, analüüsides, kas vaidlusalune määrus puudutab neid tootjaid otseselt, ja järeldades sisuliselt, et liitu imporditakse bioetanooli, mis pärineb osaliselt nende tootjate toodangust ning mille suhtes kohaldatakse vaidlusaluse määrusega kehtestatud dumpinguvastast tollimaksu.

216. Sellest järeldub, et kui Euroopa Kohus peaks kinnitama Üldkohtu analüüsi, mille kohaselt on nende nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja nimel esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetav, lükates tagasi nõukogu apellatsioonkaebuse esimese väite, peaks ta ka kinnitama Üldkohtu järeldust, et need neli tootjat tuleb kvalifitseerida bioetanooli dumpinguhinnaga impordi puhul „tarnijateks“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses, kelle puhul oli nõukogu põhimõtteliselt kohustatud arvutama individuaalse dumpingumarginaali ja määrama igäuhele neist kindlaks individuaalse dumpinguvastase tollimaksu. Sel juhul on minu arvates ilmne, et need tootjad on impordi puhul „allikad“, kui imporditakse toodet, mille suhtes kohaldatakse vaidlusaluse määrusega kehtestatud dumpinguvastast tollimaksu, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 198 tuvastas.

217. Mis puudutab komisjoni kriitikat selle suhtes, kuidas Üldkohus tõlgendas algmääruse artikli 2 lõiget 9 (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 207 ja 210), siis see tuleb minu arvates tagasi lükata. Vastupidi komisjoni väitele ei ole see õigusnorm piiratud olukorraga, kus „eksportija ja importija või kolmanda isiku vahel on koostöö- või kompensatsioonileping“, mistõttu puudub ekspordihind või see on ebausaldusväärne ning seega on tegemist olukorraga, kus tootja tõesti ekspordib toodet. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 207 ja 210 rõhutas, reguleerib algmääruse artikli 2 lõige 9 ka juhtumit, mil ekspordihind puudub – mis võimaldab niisuguse hinna arvutada.³⁶ Igal juhul, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 210 otsustas, ei mõjuta ekspordihinna kindlaksmääramisel tekkivad raskused seda, kas eksisteerib kohustus kohaldada teatavatele ettevõtjatele individuaalseid dumpinguvastaseid tollimakse.

218. Selles olukorras ja juhuks, kui Euroopa Kohus peaks apellatsioonkaebuse esimese väite tagasi lükkama osas, milles nõukogu väidab, et hagi, mille GE ja RFA esitasid esimeses kohtuastmes nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja nimel, on vastuvõetamatu, tuleb minu arvates tagasi lükata ka apellatsioonkaebuse teise väite teine osa.

3. Apellatsioonkaebuse teise väite kolmas osa, mille kohaselt on tõlgendatud valesti sõna „võimatu“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses

a. Poolte argumendid

219. Nõukogu arvates tõlgendas Üldkohus valesti sõna „võimatu“ algmääruse artikli 9 lõikes 5 ja WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2.

220. Üldkohus rikkus väidetavalt õigusnormi sellega, et otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 225, et „WTO dumpinguvastasest lepingust [ei ilmne], et kohustusest määrata valimisse kaasatud ja uurimisel koostööd teinud tootjale individuaalne dumpinguvastane tollimaks eksisteeriks erand juhuks, kui institutsioonid leiavad, et nad ei ole võimelised tootja individuaalset ekspordihinda määrama“. Üldkohtu analüüs selles küsimuses põhineb WTO dumpinguvastase lepingu artikli 6.10 tõlgendusel, mis valiti ettekandes „kinnitusdetailid“. See tõlgendus on aga asjakohatu, sest algmääruse artikli 9 lõikega 5 ei ole seda sätet üle võetud.

³⁶ Vt selle kohta 4. mai 2017. aasta kohtuotsus RFA International vs. komisjon (C-239/15 P, ei avalda, EU:C:2017:337, punktid 5 ja 35).

221. See kehtib ka Üldkohtu järelduse puhul, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 233.

222. Komisjon märgib, et Üldkohus ei vastanud institutsioonide sisulisele argumendile, et võimatu on arvutada ekspordihinda olukorras, kus tootja ei ekspordi, ning asus vastupidi seisukohale, et niisugune tõlgendus on vastuolus WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 9.2 ja 6.10. Niisugune tõlgendus on aga vastuolus algmääruse artikli 9 lõike 5 sätetega. Komisjon, kes meenutab, et nõukogu on juba selgitanud, miks on sõna „võimatu“ tõlgendus, mille Üldkohus valis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 213–244, algmääruse artikli 9 lõikega 5 vastuolus, püüab näidata, miks on see vastuolus ka WTO dumpinguvastase lepingu artikliga 9.2. Kui sõna „võimatu“ piirata valimisse kaasamata tarnijatega, kaotaks see säte oma kasuliku mõju – nagu väitis komisjon juba oma teatises, mille ta esitas menetluses, mille tulemusena võeti vastu ettekanne „kinnitusdetailid“. Selles viimases ei lükatud esitatud argumente aga tagasi. Vastupidine väide, mille esitab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 222–225, on õiguslikult täiesti põhjendamatu.

223. GE ja RFA leiavad, et Üldkohus ei ole sõna „võimatu“ tõlgendamisel algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses eksinud.

b. Õiguslik hinnang

224. Nagu ma juba rõhutasin, on algmääruse artikli 9 lõikes 5 ette nähtud, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestavas määruses täpsustatakse tollimaks iga asjaomase tarnija jaoks või, kui see on võimatu, iga asjaomase tarniva riigi jaoks.

225. WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 on sätestatud, et kui mis tahes toote suhtes kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks, peavad (uurimist läbi viivad) võimuorganid nimetama kõnealuse toote tarnija või tarnijad, v.a juhul, kui asjas on tegemist mitme tarnijaga ühest ja samast riigist ning on võimatu nimetada kõiki neid tarnijaid, millisel juhul võivad võimuorganid nimetada asjaomase tarnijariigi.

226. Lisaks on WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 6.10 põhimõtteliselt nõutud, et võimuorganid määraksid kindlaks uurimiseluse toote iga teadaoleva eksportija või tootja individuaalse dumpingumäära, v.a juhul, kui asjaomaste eksportijate või tootjate suur hulk „ei võimalda“ sellist kindlaksmääramist, millisel juhul võivad võimuorganid kontrollimisel piirduda kas põhjendatud hulga huvitatud poolte või toodetega, kasutades valimeid.

227. Käesoleva väiteosaga heidavad nõukogu ja komisjon Üldkohtule sisuliselt ette, et ta a) asus seisukohale, et sõna „võimatu“ (inglise keeles „impracticable“), mida on kasutatud dumpinguvastase lepingu artiklis 6.10, mõjutab sama sõna tähendust selle lepingu artiklis 9.2, ning b) tõlgendas sõna „võimatu“ algmääruse artikli 9 lõikes 5 analoogiliselt sama sõnaga WTO dumpinguvastase lepingu eespool viidatud artiklites. Valides niisuguse lähenemise, jättis Üldkohus institutsioonide sõnul algmääruse artikli 9 lõike 5 ilma selle kasulikust mõjust, piiritledes olukorrad, mil individuaalset dumpinguvastast tollimaksu ja dumpingumarginaali on võimatu kindlaks määrata, ainult valimisse kaasamata tootjate olukorraga.

228. Institutsioonide kriitika Üldkohtu arutluskäigu suhtes, mis käsitleb omadussõna „võimatu“ tõlgendust ja ulatust, ei veena mind.

229. Esiteks *WTO dumpinguvastase lepingu artiklite 6.10 ja 9.2 sätete analüüsi kohta* meenutan kõigepealt, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 217–224 piirdus Üldkohus sellega, et tõi ära ettekande „kinnitusdetailid“ asjasse puutuvad punktid. Ei nõukogu ega komisjon ei kritiseeri Üldkohtu, nagu oleks ta moonutanud selle ettekande neid punkte, st tõlgendanud neid ilmselgelt vastupidi selle

dokumendi sisule³⁷ või jätnud tähelepanuta või valinud välja teatavad lõigud sellest ettekandest, nii et selle tulemusel jäänuks dokumendi sisust ilmselgelt petlik või ekslik mulje.³⁸

230. Märgin muide, et Üldkohus resümeeris ettekande „kinnitusdetailid“ neid punkte tõetruult. Eelkõige märkis ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 220 täiesti õigesti, et igasugune erand WTO dumpinguvastase lepingu artikli 6.10 esimeses lauses sätestatud üldreeglist peab olema ette nähtud nimetatud lepingutes. Samuti meenutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 222, et apellatsioonikogu selgitas, et WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 6.10 ja artikkel 9.2 on „suurel määral rööpsed“ ning et nendes artiklites kasutatakse erandi kohaldamise juhtude kirjeldamiseks sama sõnastust „ei võimalda“ või „võimatu“, näidates seega, et mõlemad erandid puudutavad olukorda, mil asutus määrab dumpingumarginaalid kindlaks, kasutades valimil põhinevat uuringut.

231. Muidugi märkis WTO apellatsioonikogu ka – nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 222 tähelepanu juhtis –, et talle esitatud küsimus ei puuduta WTO dumpinguvastase lepingu artiklis 9.2 sätestatud erandi ulatust ega seda, kas nimetatud erand ja sama lepingu artiklis 6.10 kehtestatud erand kattuvad täpselt.³⁹ Nagu aga Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 223 veel märkis, järeltas apellatsioonikogu ettekande „kinnitusdetailid“ punktis 354, et WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.2 kohustab ametiasutusi täpsustama tollimaksu iga tarnija jaoks, *välja arvatud juhul, kui see on võimatu, sest hõlmatud on mitut tarnijat*. Samuti meenutas Üldkohus õigesti, et ettekande „kinnitusdetailid“ punktis 376 täpsustas apellatsioonikogu, et WTO dumpinguvastase lepingu artiklid 6.10 ja 9.2 ei takista uurimisega tegelevat asutust määramast ühtset dumpingumarginaali ja ühtset dumpinguvastast tollimaksu teatava hulga eksportijate jaoks, kui ta on teinud kindlaks, et nad moodustavad nende artiklite kohaldamise eesmärgil ühe üksuse.

232. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 225 tegi Üldkohus lõpuks õigusliku järeltase WTO dumpinguvastase lepingu artiklite 6.10 ja 9.2 tõlgendusest, mille valis apellatsioonikogu ettekandes „kinnitusdetailid“. Üldkohus märkis, et sellest ettekandest nähtub, et „kui asutus kasutab valimil põhinevat uuringut nagu käesoleval juhul näeb dumpinguvastane leping ette kohustuse määrata kindlaks individuaalne dumpingumarginaal ja individuaalne dumpinguvastane tollimaks igale uurimisel koostööd tegevale tarnijale, ning et sellest kohustusest tehakse põhimõtteliselt erand esiteks tootjate või eksportijate puhul, kes ei ole valimisse kaasatud [...], ning teiseks ettevõtjate puhul, kes moodustavad ühe üksuse. Ometi ei ilmne WTO dumpinguvastases lepingust, et kohustusest määrata valimisse kaasatud ja uurimisel koostööd teinud tootjale individuaalne dumpinguvastane tollimaks eksisteeriks erand juhuks, kui institutsioonid leiavad, et nad ei ole võimelised tootja individuaalset ekspordihinda määrama“.

233. Kuigi institutsioonid märgivad küll, et ei ole niisuguse hinnanguga nõus, ei tõenda nad kuidagi, et järeltas, millele Üldkohus jõudis tõlgenduse põhjal, mille valis apellatsioonikogu ettekandes „kinnitusdetailid“, moonutas seda analüüsi või vähemalt viis WTO dumpinguvastase lepingu artiklite 6.10 ja 9.2 eksliku tõlgenduseni. Nõukogu argument, et WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 6.10 ei ole asjakohane, tuleb selgelt tagasi lükata, sest sellega püütakse ainult kahtluse alla seada hinnangut, mille andis apellatsioonikogu ettekandes „kinnitusdetailid“ selle artikli ja WTO dumpinguvastase lepingu suhtele. Nii on see ka komisjoni etteheitega Üldkohtule, et viimane ei võtnud arvesse WTO dumpinguvastase lepingu artikli 9.2 ja eelkõige sõna „võimatu“ analüüsi, mille komisjon esitas juhtumis „kinnitusdetailid“ apellatsioonikogus esitatud memorandumis. Nagu ilmneb eelkõige apellatsioonikogu ettekande punktidest 346–348, lükkas apellatsioonikogu selgelt tagasi komisjoni väite, et „võimatu“ (inglise keeles „impracticable“) tähendab „ebatõhusat“ (inglise keeles

37 Vt selle kohta 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus Prantsusmaa vs. komisjon (C-601/11 P, EU:C:2013:465, punkt 106).

38 Vt selle kohta minu ettepanek liidetud kohtuasjades ArcelorMittal Tubular Products Ostrava jt vs. nõukogu ja nõukogu vs. Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P ja C-193/14 P, EU:C:2015:767, punkt 72).

39 „Kinnitusdetailide“ juhtum puudutas nimelt igasuguse individuaalse marginaali ja tollimaksu arvutamise põhimõttelist välistamist turumajanduseta riikide eksportijate ja tootjate puhul, nagu see oli nähtud ette algmääruse artikli 9 lõike 5 teises lõigus, viidates selle määruse artikli 2 lõikele 7 enne selle muutmist määrusega nr 765/2012.

„ineffective“).⁴⁰ Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 222 meenutas, tuvastas apellatsioonikogu, et WTO dumpinguvastase lepingu artikkel 9.2 ja artikkel 6.10 on „suurel määral rööpsed“, mis võib tõesti minu arvates õigustada järeldust, millele Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 225 jõudis.

234. *Mis puudutab teiseks algmääruse artikli 9 lõike 5 tõlgendust*, siis Üldkohus lükkas sisuliselt tagasi nõukogu väite, et omadussõna „võimatu“ tuleb tõlgendada laialt, nii et institutsioonidele antakse märkimisväärne kaalutusõigus seoses võimalusega loobuda individuaalse dumpinguvastase maksu määramisest. Üldkohus meenutas, et algmääruse artikli 9 lõiget 5 tuleb tõlgendada kooskõlas WTO dumpinguvastase lepingu artiklitega 6.10 ja 9.2, mis tähendab seega, et nendes kolmes artiklis kasutatud omadussõnal „võimatu“ oli sarnane tähendus ning et selle sõnaga seotud erandi tegemine individuaalse dumpingumarginaali ja dumpinguvastase tollimaksu kindlaksmääramisest juhul, kui institutsioonid kasutasid valimit – nagu käsitletaval juhul –, on võimalik ainult ettevõtjate puhul, kes ei kuulu valimisse ja kellel ei ole muul alusel õigust individuaalsele dumpinguvastasele tollimaksule (vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 227–232).

235. Võttes aga arvesse, et esiteks – nagu ma märkisin vastuseks apellatsioonkaebuse teise väite esimesele osale – oli Üldkohtul õigus, kui ta otsustas, et algmääruse artikli 9 lõiget 5 tuleb tõlgendada vastavalt WTO dumpinguvastase lepingu artiklitele 6.10 ja 9.2, ning teiseks ei ole institutsioonid kuidagi tõendanud, et omadussõnal „võimatu“ algmääruse artikli 9 lõikes 5 saab olla ainult tähendus ja ulatus, mis on täiesti vastupidised nendele, mis on antud WTO dumpinguvastase lepingu artiklites 9.2 ja 6.10 kasutatud samale tegusõnale, ning et Üldkohus valis liidu teisele õigusnormi tõlgenduse *contra legem*, arvan, et institutsioonide argumendid tuleb tagasi lükata.

236. Lisan, et vastupidi veel ühele komisjoni väitele ei võtnud Üldkohus sellega, et tõlgendas kitsalt erandit, millega seoses sõna „võimatu“ kasutatakse, algmääruse artikli 9 lõikelt 5 kuidagi kogu kasulikkude mõju. Nagu Üldkohus ka ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 232 märkis, kohaldatakse võimatuse kaalutlusel tehtavat erandit individuaalsete dumpingumarginaalide määramisest ja individuaalsete dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamisest mitte ainult valimisse kaasamata tootjate või eksportijate puhul, vaid ka ettevõtjate puhul, kes moodustavad ühe üksuse. Ülejäänud osas tuleb märkida, et see, kui erandit reeglist, mis on kehtestatud liidu õigusnormiga, millega antakse õigusi füüsilistele ja juriidilistele isikutele, tõlgendatakse kitsalt, on kooskõlas erandite tõlgendamise meetodiga, mida liidu kohus on õigeks pidanud. Selles küsimuses köidab minu tähelepanu eriti vaidlustatud kohtuotsuse punktis 228 esitatud Üldkohtu argument, mida institutsioonid ei ole konkreetselt kritiseerinud ja mille kohaselt annaks termini „võimatu“ „üldine tõlgendamine“, mida soovib nõukogu, talle individuaalsete dumpinguvastaste tollimaksude määramisest loobumise võimaluste suhtes äärmiselt laia kaalutlusruumi.

237. Arvan seega, et institutsioonid ei ole tõendanud, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuses õigusnormi, valides algmääruse artikli 9 lõikes 5 kasutatud sõna „võimatu“ tõlgenduse, mis on samalaadne WTO dumpinguvastase lepingu artiklites 6.10 ja 9.2 kasutatud sama sõna tõlgendusega.

238. Selles olukorras teen ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse teise väite kolmas osa ja järelikult kogu väide tagasi.

40 Ettekande „kinnitusdetailid“ punktis 347 täpsustas apellatsioonikogu: „the notion of ‘ineffective’ is not included in the notion of ‘impracticable’. In particular, we observe that the notion of ‘ineffective’ is concerned with bring about or producing an effect or result, which is absent from the notion of ‘impracticable’, which describes the action itself“. Sama ettekande punktis 348 märkis apellatsioonikogu, et „Article 9.2., third sentence, allows Members to name the supplying country concerned only when it is impracticable to name individual suppliers; it does not permit naming the supplying country when the imposition of individual duties is ineffective because it may result in circumvention of the anti-dumping duties“.

E. Apellatsioonkaebuse kolmas väide, et on moonutatud faktilisi asjaolusid, mille tõttu järeldas Üldkohus, et individuaalse tollimaksu arvutamine on „võimalik“

1. Poolte argumentide kokkuvõte

239. Nõukogu rõhutab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 202–211 ja 242–245 kinnitas Üldkohus, et individuaalse dumpinguvastase tollimaksu kohaldamine ei ole võimatu, sest komisjon oleks võinud arvutada hinnad, mida kasutasid valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjad. Tema sõnul tuvastas Üldkohus seda tehes faktilised asjaolud vääralt ning moonutas talle esitatud tõendeid. Et sõltumatud kauplejad/segajad segasid mitmelt Ameerika Ühendriikide tootjat pärit bioetanooli enne selle ekspordimist, ei olnud võimalik tagasiulatuvalt välja uurida ei normaalväärtust ega iga tootja ekspordihinda – mida institutsioonid ka tõendasid. Et tootjate esitatud andmeid ei saanud dumpingumarginaali arvutamisel kasutada, rikkus Üldkohus seega õigusnormi, kui eiras tõendeid selle kohta, et niisugune arvutus oli ilmselgelt võimatu.

240. Komisjon leiab, et nõukogu on selgelt ja täpselt ära näidanud, kuidas Üldkohus faktilisi asjaolusid moonutas. Et sõltumatud kauplejad/segajad segasid riigi erinevatelt tootjatelt pärit bioetanooli kokku üheks seguks, oli võimatu määrata kindlaks individuaalseid ekspordihindu. Lisaks ei oleks praktilisest vaatevinklist olnud mingit mõtet määrata kindlaks individuaalset ekspordihinda ja dumpingumarginaali, sest toll ei oleks saanud kuidagi niisugust marginaali kohaldada.

241. GE ja RFA väidavad, et nõukogu kolmas väide on vastuvõetamatu, sest selles ei ole arusaadavalt ära näidatud faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, millel see põhineb ja millega on eiratud Euroopa Kohtu kodukorra artikli 21 esimest lõiku. Nõukogu piirdub sellega, et kinnitab taas, et individuaalsete dumpingumarginaalide arvutamine valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootjatele oli võimatu, kuid ei selgita siiski, kuidas Üldkohus teistsuguse järeldusega tõendeid moonutas. Ainuüksi asjaolu, et bioetanooli segati enne selle ekspordimist, ei tõenda iseenesest, et niisugune arvutus on ilmselgelt teostamatu või võimatu.

242. Seejärel väidavad nad, et Üldkohus selgitas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 242 ja 243 selgelt ja lihtsalt, kuidas dumpingumarginaale konkreetselt arvutada, kui teatavate tootjate või eksporditajate puhul esinevad raskused normaalväärtuse või ekspordihinna kindlaksmääramisel. Et nõukogu nendele arutluskäikudele vastu ei vaielnud ega selgitanud, kuidas Üldkohus tõendeid moonutas, paluvad nad lükata selle väite põhjendamatusse tõttu tagasi.

2. Õiguslik hinnang

243. Nõukogu, keda toetab komisjon, heidab Üldkohtule ette, et viimane moonutas faktilisi asjaolusid, kui otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 242–245, et nõukogu leidis ekslikult, et individuaalse dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootjatele on „võimatu“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses.

244. See etteheide mind ei veena.

245. Kõigepealt tuleb meenutada, et arutluskäik, mille tulemusena järeldas Üldkohus, et nõukogu oli eksinud, oli kaheetapiline. Esimeses etapis täpsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 239 ja 240 esiteks, et nõukogu põhjendab erandi tegemist reeglist, mille kohaselt tuleb määrata individuaalsed dumpingumarginaalid ja kehtestada individuaalsed dumpinguvastased tollimaksud, muude põhjustega kui erand, mis puudutab valimisse kaasamata tootjaid või eksporditajaid, ja erand ühe üksuse moodustavate ettevõtjate kohta, ning teiseks, et nõukogu ei väida, et tema kohaldatud erand põhines mõnel muul erandil, mis tuleneb WTO lepingutest. Teises etapis, mis kujutab endast hinnangut vaidlustatud kohtuotsuse punktides 242–245, selgitas Üldkohus uuesti – viidates konkreetselt vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 202–211 –, miks ei võimalda institutsioonide

argumendid raskuste kohta teatavate tootjate normaalväärtuse ja ekspordihinna kindlaksmääramisel ning raskuste kohta, mis on seotud võimalusega teha kindlaks nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide tootja toodete liikumine, vabastada neid institutsioone kohustusest arvutada individuaalne dumpingumarginaal ja dumpinguvastane tollimaks nendele tootjatele. Nendest kaalutlustest lähtudes järeltas Üldkohus seega, et miski ei võimaldanud institutsioonidel asuda seisukohale, et individuaalse dumpinguvastase tollimaksu kindlaksmääramine on „võimatu“ algmääruse artikli 9 lõike 5 tähenduses.

246. Et Üldkohtu arutluskäigu esimest etappi, mis hõlmab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 239–240, nõukogu kriitika ei puuduta või tuleb see kriitika, mis kattub suuresti apellatsioonkaebuse teise väite raames esitatud kriitikaga, minu arvates tagasi lükata, piisab minu meelest vaidlustatud kohtuotsuse nendes kahes punktis antud hinnangust, et apellatsioonkaebuse kolmas väide tagasi lükata.

247. Igal juhul peale selle, et apellatsioonkaebuse kolmanda väitega püütakse pigem saavutada selle tuvastamist, et on tehtud viga arutluskäigus ja/või algmääruse sätete tõlgendamisel, kui et Üldkohus on moonutanud faktilisi asjaolusid, leian, et Üldkohtu kaalutluste puhul, mis on toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 242 ning käsitlevad raskusi normaalväärtuse ja ekspordihinna kindlaksmääramisel, ei ole niisugust viga tehtud, nagu ma märkisin juba käesoleva ettepaneku punktis 217. Seepärast toob vaidlustatud kohtuotsuse punktides 239–242 esitatud hinnang minu arvates paratamatult kaasa selle, et väidetava faktiliste asjaolude moonutamise, millele nõukogu oma apellatsioonkaebuse kolmandas väites viitab, ei saa nõustuda.

248. Teen seega ettepaneku see väide tagasi lükata.

V. Üldkohtule esitatud hagi

249. Nagu ma vastavalt käesoleva ettepaneku punktides 102 ja 142 juba täpsustasin, leian, et apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa ja vastuapellatsioonkaebuse teise väite teise osaga tuleb nõustuda. Vaidlustatud kohtuotsus tuleb seega minu arvates selles osas tühistada.

250. Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimesele lõigule võib Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse tühistamise korral teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda võimaldab, või suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks.

251. Arvan, et menetlusstaadium võimaldab Euroopa Kohtul teha otsuse küsimuses, kas hagi, mille esitasid esimeses kohtuastmes GE ja RFA nelja valimisse kaasatud Ameerika Ühendriikide bioetanoolitootja nimel, on vastuvõetav, millele nõukogu vastu vaidleb. Minu arvates piisab selle tuvastamisest, et GE ja RFA hagi on vastuvõetamatu, kuna need ühendused ei tõendanud, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine vaidlusaluse määrusega puudutab neid tootjaid otseselt ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.

252. Seevastu, mis puudutab GE ja RFA õigust esitada hagi Murexi ja CHSi nimel, siis asja suhtes ei saa otsust teha, sest pooled ei võtnud esimeses kohtuastmes toimunud menetluses seisukohta selles küsimuses ja eelkõige küsimuses, kas vaidlusalune määrus puudutab neid kahte sõltumatut kauplejat/segajat otseselt ja isiklikult.

253. Arvan seega, et käesolev asi tuleb suunata tagasi Üldkohtule, et ta teeks otsuse, kas hagi, mille GE ja RFA Murexi ja CHSi nimel esitasid, on vastuvõetav, ja kui on, siis kõikide asjakohaste sisuliste väidete kohta.

254. Selles olukorras tuleb kohtukulude kohta otsuse tegemine jätta edaspidiseks.

VI. Ettepanek

255. Eelnevate kaalutluste põhjal teen Euroopa Kohtule ettepaneku langetada järgmine otsus:

1. Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 9. juuni 2016. aasta kohtuotsus Growth Energy ja Renewable Fuels Association vs. nõukogu (T-276/13, EU:T:2016:340).
2. Jätta esimeses kohtuastmes esitatud hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata osas, mis puudutab Patriot Renewable Fuels LLC-d, Plymouth Energy Company LLC-d, POET LLC-d ja Platinum Ethanol LLC-d.
3. Suunata asi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtule osas, mis puudutab küsimust, kas hagi, mille Growth Energy ja Renewable Fuels Association vastavalt Murexi ja CHSi nimel esitasid, on vastuvõetav.
4. Jätta kohtukulude kohta otsuse tegemine edaspidiseks.